

ЗА ЄВАНГЕЛЬСЬКУ ВІРУ

«Бо я не соромлюсь Євангелії, бо ж вона — сила Божя на спасіння кожному, хто вірує, перше ж юдеєві, а потім гелленові»

(Рим. 1:16)

№ 9 (192)
ВЕРЕСЕНЬ
2020 РОКУ

«БІБЛІЙНИЙ ІНСТИТУТ ЗМІНИВ МІЙ ПОГЛЯД НА П'ЯТИДЕСЯТНИЦТВО» – РЕКТОР КБІ ОЛЕКСАНДР ДОВИДЕНКО

Стартував новий навчальний рік, християнські виші розпочали викладання в умовах адаптивного карантину. Про вступну кампанію до Київського біблійного інституту та плани навчального закладу на 2020-21-й ми говорили у серпні з його ректором Олександром Довиденком. Публікуємо його свідчення про життя і служіння Господу, яке сьогодні важко уявити без викладацької діяльності.

«Християнська освіта? У нас нею нехтували!»

Родом я з Чернігівщини, виховувався у благословенній консервативній церкві. Батьки – щиро віруючі люди, богобійність яких, напевно, найбільше вплинула на моє рішення в юнацькому віці прийняти водне хрещення. Тоді я й гадки не мав, щоб іти навчатися

у християнський заклад. У нас не приймали християнську освіту, і я був проти. Але Бог послав у моє життя людей, які спонукали змінити таку позицію.

Першим був пастор нашої церкви Микола Павлович Смоль, який казав: «Якби я був молодшим, то пішов би вчитися. Ви молодий, ідіть...» Та остаточно переконана вступити до КБІ Віра Деркач, директорка Департаменту жіночого служіння УЦХВЄ. Ми готувались до євангелізації у Чернігівській жіночій колонії (я тоді ще з однією сестрою грав на бандурі), Віра Іванівна, поспілкувавшись з нами, зробила висновок: «Ти мусиш піти навчатися!».

Як виростають «Крила віри»

Це був 2002-й. Перший рік у КБІ був важким, адже мої «найбільш правильні» погляди консервативного п'ятидесятника поволі почали змінюватися. Я слухав предмети, аналізував, у думках намагався бути опонентом викладачам, та чим далі, тим більше розумів, що не маю достатньо аргументів: Слово Боже говорить саме так, а не так, як я думаю раніше. І це було непросто психологічно.

Ще одне, що найбільш вплинуло на зміну світогляду, – це можливість поїздити по церквах України у складі інститутської вокально-інструментальної групи «Крила віри». У гурті я грав на бандурі, виступав і з сольним репертуаром. В одній із церков, де ми служили, нас назвали харизматами. Чому?! Тільки за те, що ми грали на музичних інструментах?!

Дорогою додому у мене (раніше «найбільш правильного п'ятидесятника») в голові роїлися думки. Що таке харизматія, а що – класичне п'ятидесятництво? У чому суть прославлення, у чому суть віри загалом? Я по-новому усвідомив, що в центрі всього стоїть Христос, а Він є Любов!

Зварювальник чи викладач

Після закінчення інституту я повернувся в рідну церкву і почав служити керівником молоді. Розумів, що не маю права сидіти на лавці (хоча й до цього особливо не сидів), старався бути активним для Господа.

Паралельно з КБІ закінчив навчання у Чернігівському профтехучилищі на зварювальника, збирався йти працювати на завод. Я й сьогодні дуже люблю зварювальні роботи, коли два шматки металу стають одним цілим, а шовчик виходить такий рівний... Сам варю, правда, на побутовому рівні.

Та мої плани перебило запрошення на ще одну роботу – у КБІ. Оскільки за рік до того я вступив на навчання ще й до Острозької академії, між «зварюкою» і викладацькою кафедрою обрав останню.

У КБІ спочатку був відповідальним за практику та очно-заочну програму, а вже наступного року почав викладати предмет «Євангелія, життя Ісуса Христа», потім – гомілетуку (наука про правила церковного проповідництва), екслезіологію (наука про природу і властивості Церкви) та есхатологію (розділ теології й філософії про кінець світу та долю людства після нього).

Бог дав сім'ю, житло, церкву!

Зі своєю майбутньою дружиною, Лесею, познайомилися ще на навчанні в КБІ: коли прийшов на перший курс, вона вже навчалася на другому. Після випуску Леся на два роки поїхала місіонеркою на

мою рідну Чернігівщину, тож у нас була можливість ще більше спілкуватися. У 2005 році ми одружилися.

Перший час після весілля обоє працювали в інституті, а жили при церкві «Сілоам» на Вітряних горах у Києві. Час шов, сім'я росла, і через чотири роки ми почали молитися Богу про просторіше житло. Незабаром старший пресвітер церков Київщини, нині вже покійний Олександр Єрсонович Озеруга, запропонував нам поїхати на місію. Дав кілька варіантів на вибір, і ми обрали село Велика Снітинка Фастівського району. Тож у 2009 році з сім'єю переїхали з Києва в село, де й живемо вже майже 11 років. Бог зростив там чудову церкву ХВЄ «Джерело життя», де я служу пастором.

Який місіонер без труднощів?..

Перші п'ять років видалися важкими. Для молодих людей, які потрапили в нову місцевість, складно психологічно: навколо незнайомих люди, які до приїжджих (і це природно) ставляться не так, як до друзів або людей, знайомих з дитинства. Місіонерам завжди треба долати бар'єр неприйняття.

Там вже існувала невеличка група віруючих, яку, однак, треба було якось об'єднати, ставити цілі в служінні. Крім того, треба було орендувати житло, забезпечувати сім'ю...

Ми багато молилися про всі ці потреби. І в один прекрасний момент мовби хтось провів невидиму межу і сказав: «Тепер буде по-іншому!». За наступні п'ять років Господь дав нам усе, про що тільки міг мріяти колишній випускник КБІ – пасторське служіння у готовому домі молитви (підприємство нашого брата-забудовника, нині народного депутата Віктора М'ялика за рік звело чудове приміщення «під ключ»). З часом появилися і власне житло, і транспорт, і команда, яка може самостійно розвивати служіння.

Вірю, що нині ми саме там, де Господь хоче нас бачити. У нас з Лесею троє дітей: Оленці 14 років, Віталіку – 10, Евелінці – 8. Торік мене запросили на роботу ректором у рідний КБІ. Дякую Господу за такі можливості та прошу про мудрість для подальшого служіння на Його ниві.

chve.org.ua

ДОВГООЧІКУВАНЕ ЗІБРАННЯ ГО КУІВ ОБ'ЄДНАЛО МОЛОДЬ СТОЛИЧНИХ ЦЕРКОВ

У суботу, 12 вересня, після тривалої паузи відбулося спільне молодіжне богослужіння київських церков.

Організатори служіння Го Куів зробили акцент на тому, щоб посилити любов молоді до Слова Божого. «Біблія – це як акір віри для нас у час життєвих штормів. Це як маяк у час омани, філософій, ідеологій. Це ліхтарик для власних незвіданих глибин», – підкреслив Андрій Шашлов, керівник молоді церкви «Філадельфія», на базі якої і відбулося служіння. Він виділив два фактори, як допоможуть посилити любов до Біблії: висока періодичність читання/вивчення та роздумування над Біблією.

Після молитви своїми «Ефективними методами вивчення Слова Божого» поділився служитель з церкви на Кар'єрній, 44, Андрій Дежнюк. Це тематичні розбори (огляд однієї теми), текстуальні розбори Біблії, питання-відповіді щодо прочитаного тексту, спільне читання в домашніх групах, читання перед зібранням 15-20 хвилин, читання Біблії за рік тощо.

Український місіонер, який вже чимало років мешкає у Кенії, Ед Сівець

проповідував на тему «І сказав Бог...»

«Чи хочемо ми рости духовно? Це питання риторичне. Але якщо ми тут, то відповідь, очевидно, ствердна. Духовне зростання відбувається за наявності дисципліни. Це комбінація між: робити правильні речі, і утримуватися від неправильних речей», – підкреслив спікер.

За його словами дисципліна – це ознака зрілості, коли ти робиш те, що належить, навіть якщо немає настрою чи бажання. Мотивація до дисципліни може

бути зсередини (самодисципліна), або ззовні (рамки, які нас формують). Бог впливає на нас через три речі: люди, обставини і самодисципліна.

Суть духовного зростання зазначена у 2 Тим. 2:22 «Стережися молодечих пожадливість, тримайся правди, віри,

любови, миру з тими, хто Господа кличе від чистого серця».

«Якщо ти хочеш мати ознаки з першого псалма, то мусиш читати, досліджувати і любити Слово Боже! Сумніви – це зброя диявола, їм можна і треба протистояти, відбиваючи мечем духовним,

тобто Словом Божим».

А ще Ед поділився з молоддю принципом, популярним у західному християнстві: правилом «3 по 15»: 15 хв. на день я слухаю Бога; 15 хв. говорю з Богом; 15 хв. говорю про Бога з іншими.

До заключної молитви молоді повів старший пресвітер церков Київського міського об'єднання УЦХВЄ Сергій Вознюк, процитувавши слова з Пс. 112:1: «Блажен муж, що боїться Господа, що заповіді Його любить!».

«Це не панічний страх, мова про особливі стосунки, які можна порівняти з коханням», – пояснив Сергій Михайлович. Боятись Бога – означає ставитися до нього з благоговінням (Мал. 1:6), взяти свою частину відповідальності (Екл. 5:4-5) та визнавати за Ним право напоумлювати тебе. При цьому важливо завжди бути щирим, відкритим перед Богом!

Завершили молитву благословенням на служіння керівника молоді церков Києва Руслана Прохора.

chve.org.ua

ІЛЮЗІЯ ЗЕМНОГО РАЮ, АБО ЧОТИРИ КРОКИ ДО ІДЕОЛОГІЧНОГО ПІДРИВУ НАЦІЇ

1984 року колишній працівник КДБ Юрій Безменов дав публічне інтерв'ю, в якому розкрив одну з ідеологічних тактик СРСР з підриву іноземних структур. На той момент він вже деякий час перебував у Канаді під іменем Томас Шуман, проте КДБ його знайшов. Розуміючи, що втрачати йому вже нічого, він увійшов в публічний простір і покрово розповів про тактику ідеологічного підриву, яка нині дає свої плоди на Заході.

Як пише сайт «Християни для України», Юрій Безменов був одним з інструментів радянської машини, займаючись підривною діяльністю в Індії та США. Його робоче резюме показує, наскільки сильно і як надовго він занурився в комуністичну систему. Він був офіцером КДБ і з часом став спеціалістом з радянської пропаганди. З ціллю поширення ідеології його відправляли в різні країни під прикриттям професії перекладача.

Саме так він опинився в посольстві СРСР в Індії – у складі команди, яка повинна була допомогти уряду в економічних питаннях. Він був прес-офіцером, пізніше – прес-аташе, а паралельно займався підривною діяльністю та поширенням радянських ідей. Ще, будучи журналістом «Новостей», він займався відкритою пропагандою і визнає, що новини як такі не були для них пріоритетом. Важливо було конструювати мозок радянської людини відповідно до бажань Великого Брата.

У низці інтерв'ю Юрій не приховував ні свого минулого, ні досвіду, ні страху перед системою. Він відверто визнавав, що підривні процеси на заході вже запущені, і якщо нічого не робити, у США буде дуже важко жити. 1984 року Юрій дав інтерв'ю Едварду Гріфіну, в якому розкрив чотири кроки до ідеологічного підриву нації. Нижче витяги з його слів.

Ідеологічний підрив – це активні заходи (мовою КДБ) або, інакше кажучи, психологічна війна. Ціль цієї війни – помінати сприйняття реальності кожного американця такою мірою, щоб, попри величезну кількість інформації, вони не могли прийти до розумного висновку, коли йдеться про самозахист, захист сім'ї, спільноти та країни. Це велике промивання мозку яка триває дуже повільно і розділена на чотири стадії.

1 стадія: деморалізація (15-20 років)

На те, щоб виховати щонайменше одне покоління студентів в країні ворога, знадобиться від 15 до 20 років впливу ідеології марксизму-ленінізму. Успіх на цій стадії був можливий тоді, коли ніхто не піддає сумніву цю ідеологію, відмовиться оперувати цінностями чи базовими принципами патріотизму.

Зі слів Юрія, в Америці ця стадія була завершена за 25 років і навіть перевикона, бо досягла таких сфер, про які ні Андропов, ні інші не могли подумати. Ця ідеологія поширювалася і поширюється від американців до американців швидше, ніж від іноземного впливу.

Причина? Відсутність моральних стандартів, де істинна інформація вже не має ваги. Деморалізована людина не сприймає факти, навіть якщо їй надати докази, увімкнути документальні фільми, відвезти та показати концентраційні табори. Людина з промитим мозком не розуміє, що відбувається, допоки не отримає удар військового чобота. Це трагедія деморалізації.

2 стадія: дестабілізація (від двох до п'яти років)

Фокус цієї стадії спрямований на економіку країни, міжнародні відносини та оборонні системи. Чим вразливіші ці сфери, тим швидше на них впливає ідеологія

марксизму-ленінізму.

3 стадія: криза (до шести тижнів)

Стадія кризи – одна з найкоротших. Для того, щоб довести попередню ідеологію до підготовки країни до кризи, необхідна лише іскра.

4 стадія: нормалізація

Нормалізація – це цинічний вислів радянської пропаганди. Коли в 1968 році радянські танки в'їхали в Чехословаччину, Брежнев сказав: «Тепер тут нормалізовано!».

На цій стадії важливо пообіцяти людям рай на землі, різні вигоди, паралельно дестабілізувати економіку, знищити відкритий ринок і поставити свого Великого Брата.

У результаті ми бачимо, як у США з'являється все більше ліва, а професори та правозахисники стають інструментом в процесі підриву для дестабілізації країни.

Повну версію інтерв'ю можна знайти у відкритих джерелах. І дійсно, у наші дні слова Юрія Безменова набувають матеріальної форми на Заході, особливо, в Америці. Там виростає ціле покоління людей, які мислять комуністично, вразливі до ідеологічного впливу, знищують все, що їм не подобається, та мріють про утопію.

Ми спостерігаємо за цими змінами та намагаємося зупинити механізм, який знищує нації. Але для Бога це не несподіванка. У Біблії Він попереджає Церкву про обачність в часи, коли їхнім розумом будуть намагатися маніпулювати: «Благаємо ж, браття, ми вас, щодо приходу Господа нашого Ісуса Христа й нашого згромадження до Нього, щоб ви не хвилювалися зараз умом та не жажали ані через духа, ані через слово, ані через листа, що він ніби від нас, ніби вже настав день Господній. Хай ніхто жадним способом вас не зведе! Бо той день не настане, аж перше прийде відступлення, і виявиться беззаконник, призначений на погибель» (2 Солунянам 2:2-3).

Тому те, що ми точно можемо робити, – це тримати рівновагу, не піддаватися світським течіям і боротись за розум свій та інших, тримаючись за істину.

ГРОМАДЯНСЬКИЙ ПРОТЕСТ І ПОКОРА ВЛАДІ

У Білорусі триває громадянське протистояння з владою, громадяни вже понад місяць висловлюють свою незгоду. Це підняло на поверхню дискусію, яку роль у цьому має займати Церква.

Що робити громадянину, який не погоджується з політикою влади? «Нехай кожна людина кориться вищій владі, бо немає влади не від Бога; існуючі ж влади від Бога встановлені», – пише апостол (Рим. 13:1). Неодноразово доводилося чути, як якийсь чиновник (а частіше – його полум'яний шанувальник) з висот власної духовності трощить цією цитатою будь-які прояви невдоволення з боку представників народу, який його цією владою наділив. Ті, хто так робить, скромно замовчують, що в демократичних державах повноправним носієм державного суверенітету і єдиним джерелом влади є народ, тобто громадяни. Саме їм і повинна коритися всяка душа – від вахтера до президента. Так, у всякому разі, сказано в конституціях кожної з цих країн, які майже кожен, хто отримав державну владу, хоч і перекроє під власні інтереси, все ж визнає вищим законом.

Саме народ за власні кошти (кошти платників податків) тимчасово наймає цих людей на альтернативній основі для виконання певних обов'язків. Народу ж правитель і підзвітний як своєму роботодавцю. Громадяни обирають собі державного менеджера з-поміж інших претендентів не тому, що той бездоганний, а тому, що він більше за інших відповідає очікуванням.

Голосувати нерідко доводиться не стільки за когось, скільки проти альтернативних варіантів. Ніхто не досконалий, і компроміс тут неминучий. Але, отримуючи делеговану їм нами владу, політики беруть на себе відповідальність слідувати нашим очікуванням, а ми – підкорятися їм в рамках повноважень, наданих їм законом (найперше тією ж Конституцією).

Але в той час, як влада народу в демократичному суспільстві встановлена від Бога, сам вибір більшістю зовсім не обов'язково правильний. «Колетивний кесар» схильний до помилки не меншою мірою, ніж кесар індивідуальний при монархічній системі правління.

Навряд чи громадяни Содому обрали б своїм мером Лота. І Закон Мойсейов не дарма попереджає: «Не будеш з більшістю, щоб чинити зло. І не будеш висловлюватися про позов, прихляючись до більшої, щоб перегнути правду» (Вих. 23:2).

Однак ці положення породжують цілком справедливе запитання: «А як бути тим, які не вибирали й не наймали «ефективних менеджерів»? Якщо влада обрана безбожно більшістю? Влаштувати акції наступного ж дня?».

Коротка відповідь у форматі коментарів на ФБ була б такою: «Прийняті вибір більшістю як основу демократичного суспільства і вести цивілізовану опозиційну діяльність. Безбожна влада Церкви лише на користь, Божа ж її корумпує».

Але залишається незрозумілим: що таке ця цивілізована опозиційна громадянська діяльність, чи існують біблійні приклади її і яка в цьому всьому роль Церкви, що покликана віддавати не тільки те, що кесарева, а й те, що Боже?

Актуальність цих питань знову зростає у зв'язку з подіями в Білорусі. Особливо здивувала заява, яка промайнула в мережі (цитую по пам'яті): «У нас тут не майдан, як в Україні! Ми просто хочемо нормально жити у своїй країні!».

Не станемо обговорювати, як виникла, кому була вигідна і яким чином поширювалася ідея, що сотні тисяч людей по всій країні відкрито ризикували власним благополуччям, здоров'ям і навіть життям через те, що нібито просто хотіли жити нормально. Але приклади подій шестирічної (вже майже семирічної!) давнини можуть, поряд з біблійними прецедентами, служити ілюстраціями (щонайменше в ролі аналогії) при пошуку сумлінних відповідей.

Для початку варто зрозуміти, що позначення будь-яких громадянських протестів словом «майдан» має занадто узагальнюючий характер і, швидше, слугує на руку емоційно зарядженій пропаганді, ніж конструктивному аналізу. Саме слово походить від персько-тюркського meidan, яке, зокрема, означає міську площу. Прозивним воно стало після масових протестів в Україні восени і взимку 2013-14 рр., головною ареною яких була площа Майдан незалежності в Києві.

Як же бути громадянам країни, що не згодні з політикою уряду, обраного більшістю таких же рівноправних громадян? Найпершою формою впливу небайдужої меншини на законно обраних політичних діячів є масове вираження власної особливої думки відповідно до чинних законів і на основі гарантованих Конституцією цивільних прав на свободу слова, зібрань, пересування тощо. Ніяких інших підстав ця форма протесту не вимагає. Саме до цієї форми належав український «Майдан» аж до кінця листопада 2013 р.

Біблійними прикладами таких цивільних акцій можуть служити клопотання Ізраїлю перед Рехав'омом про зниження податків (1 Цар. 12:3-4), вимога народу розіп'ясти Ісуса, мітинг на підтримку традиційних ремесел в Ефесі (Дії 19:29-40).

Громадянська непокоря

Наступним типом громадянських протестів є громадянська непокоря. Тут громадяни вже відкрито й усвідомлено порушують чинне законодавство і готові нести за це відповідальність відповідно до закону.

Підставою для таких дій, у першу чергу, може бути обмеження правителями невід'ємних прав громадян. Такими є ті природні права, якими людина наділив Творець ще до виникнення держав і урядів.

Не уряд їх дає (на відміну, наприклад, від права на керування транспортним засобом), тому не має права він їх і відімати.

Зокрема, загальнозвизнані невід'ємні права людини – це право на життя, на свободу, на сім'ю, на прагнення до щастя, на недоторканість житла тощо.

Але не меншою мірою приводом до громадянської непокори може служити прийняття несправедливих законів, винесення неправових судових рішень, а також беззаконня, які чинили самі правителі. Саме такий характер носили дії єврейських повитух в Єгипті (Вих. 1:15-19); блудниці Рахав в Єрихоні (Іс. Нав. 2:3-6); Седраха, Мисаха, Авед-Него та Даниїла у Вавилоні (Дан. 3, 6); Петра та Івана перед синедріоном (Дії 4:18-21, 5:27-41).

Відкритість дій і готовність понести покарання відрізняють громадянську непокорю від просто беззаконня. Як сформулювала цей принцип цариця Естер, – «підю до царя, хоч це не буде законно, і якщо потрібно загинути – загину» (Естер 4:16).

В українських протестах цієї форми громадянських акцій відповідав «Майдан» грудня 2013 – січня 2014 рр.

Громадянське протистояння – конфронтація громадян і уряду

Нарешті останньою, крайньою формою громадянського протесту є громадянське протистояння – конфронтація громадян і уряду. Загальна декларація прав людини називає повстання проти тиранії й гноблення останнім засобом захисту громадянами своїх прав.

Підставою для таких дій слугуватимуть навмисне, усвідомлене і цілеспрямоване захоплення правителями злих дій стосовно народу і покарання за добрі. Оригінальний текст цього біблійного тексту (Рим. 13:1) має продовження: «Бо володарі пострах не на добрі діла, а на злі. Роби добро і матимеш похвалу від них, бо володар Божий слуга, тоби на добро. А як чиниш ті зле, то бійся, бо він не даремно носить меч: він Божий слуга, месник у гніві злочинцеві!» (Рим. 13:3-4).

Заохочення добрих справ законотворчих громадян і покарання тих, хто чинить зле, – кваліфікаційні вимоги до начальника в народі як до Божого слуги. А інакше він перестає бути таким і стає злим.

Фраза з Римлян 13:1 в оригіналі буквально звучить як: «Адже це не влада, якщо не від Бога». Якщо не від Бога, то і не влада.

Усунення такого правителя – не порушення Божих принципів і конституційного порядку, але їх відновлення. Біблійними прикладами можуть бути все той же Ровоам (1 Цар. 12:8-15) і Ахав, який піддався впливу Єзавелі (1 Цар. 21).

В українському «Майдані» акції протесту вилилися в громадянське протистояння в лютому 2014 р.

Роль Церкви

Яка ж у всьому цьому роль Церкви? Учні Христові живуть одночасно у двох вимірах – кесаревому і Божому. І в першому вони, як рівноправні, відповідальні й законотворчі громадяни, повинні поводитися так, як їм велить громадянський обов'язок і почуття справедливості.

У Божому ж вимірі Церква – це пророчий голос світу, що гине. І тому ми покликані без неабезсторонності називати добро та зло своїми іменами, з якого боку воно не робилося б, закликаючи при цьому всіх учасників політичного процесу до миру, злагоди, справедливості й милосердя. А найбільше – до покаяння.

Сергій Головін.

ДУХОВНЕ ПРОБУДЖЕННЯ В США: НА БЕРЕЗІ ОКЕАНУ ОХРЕСТИЛАСЯ РЕКОРДНА КІЛЬКІСТЬ ЛЮДЕЙ

Каліфорнійська церква Calvary Chapel Chino Hills радіє рекордному хрещенню, яке відбулося 12 вересня. На відкритому пляжі Корона-дель-Мар у місті Ньюпорт-Біч охрестилися майже 1000 людей. Про це пише Всеукраїнський Собор з посиланням на CBN News.

Адміністратор церкви Джина Глісон повідомила, що «Каліфорнія, можливо, переживає духовне відродження». Вона пояснила, що на хрещення зареєструвалося 300 кандидатів, але в суботу їх було втричі більше. «Це надзвичайно велика кількість», – додала вона. Територія, де всі зібранилися, стала

місцем радості, коли дорослі, діти та сім'ї відчули дотик Божої любові та доброти.

Цього літа в Південній Каліфорнії відбувається потужний рух духовного відродження. Люди збираються просто на пляжі, щоб співати, молитися і каятися перед Богом.

Раніше CBN News повідомила про

духовне відродження, яке відбувалося на піщаних берегах Гантінгтон-Біч на початку липня.

Лідер руху Saturate OC Шон Фейт виклав відео святкування на пляжі Пізмо.

«Тисячі людей зібранися на пляжі, щоб поклонитися Ісусу, і, без сумніву, Бог був серед нас, і це було приголомшливо!» – написав він. – Незважаючи на загрози, церква збиралася з безпрецедентною єдністю! Десятки людей отримали спасіння, і багато з них охрестилися! Бог навідує Каліфорнію!».

СІМ ПРИЧИН ШАНУВАТИ ПАСТОРА

Згідно зі словником, пошана – це почуття поваги, що ґрунтується на визнанні великих чеснот, суспільної ваги або позитивних рис особистості. Пошана – основа добрих взаємовідносин в церкві і в суспільстві.

Апостол Петро навчає: «Шануйте всіх, братство любіть, Бога бійтеся, царя поважайте...» (1 Петр. 2:17). Бог настановляє царів, щоб вони керували державами, забезпечуючи мирне життя громадян (1 Тим 2:2), а пасторів кличе до служіння Церкві, щоб розвивати та збудувати її (Еф. 4:12). Люди, які посвятили своє життя для служіння Божому народові, гідні великої поваги і пошани.

Пастор – член церкви

«Бо ми всі одним Духом охрищені в тіло одне, чи то юдеї, чи геллени, чи раби, чи то вільні, і всі ми напоєні Духом одним. Бо тіло не є один член, а багато... І коли терпить один член, то всі члени з ним терплять; і коли один член пошанований, то всі члени з ним тішаються. І ви тіло Христове, а зосібна ви члени!» (1 Кор. 12:13-14, 26:27).

Усі члени церкви хочуть любові і поваги до себе. Приємно, коли в церкві панує атмосфера сімейності, коли люди цікавляться життям ближніх і допомагають один одному.

Найбільше очікувань у людей, звісно, від пастора. Усі хочуть, щоб пастор підійшов до них, потиснув руку, поспілкувався, сказав настільки вони цінні для нього і церкви. І пастор справді має це робити. Однак варто розуміти, що, виконуючи пасторське служіння, він при цьому також залишається членом церкви, тому так само, як і всі, заслуговує уваги, визнання і пошани до себе з боку тих, кому служить.

Пастор – ставленик Божий

«І Він, отож, настановив одних за апостолів, одних за пророків, а тих за благовісників, а тих за пастирів та вчителів...» (Еф. 4:11).

Цей текст нагадує, що ніхто з людей не стає пастором сам по собі, без Божої волі на те. Коли церква обирає людину на це служіння, Бог спрямовує і контролює цей вибір. Він приводить до служіння тих людей, які найбільше бояться Його, для виконання Його планів в окремій церкві, навіть якщо цей вибір людям не до кінця зрозумілий.

Усвідомлюючи, що пастор – ставленик і помазанець Божий, церква повинна віддавати йому належну честь і пошану відповідно до його статусу, всебічно допомагаючи і підтримуючи його, щоб він був ефективний у служінні.

Пастор – архітектор місцевої церкви

«Благаємо ж, браття, ми вас, шануйте тих, що

працюють між вами, і в вас старшунуть у Господі» (1 Сол. 5:12), щоб «приготувати святих на діло служби для збудування тіла Христового» (Еф. 4:12).

Настановляючи пасторів, Бог доручає їм керівну роль в церкві – старшинувати, головувати. Пастор формує бачення церкви, створює атмосферу, збирає і розвиває команду служителів, визначає ключові напрямки служіння. Він представляє церкву перед суспільством і несе за неї відповідальність як перед Богом, так і перед державою. Пастор стоїть на сторожі авторитету церкви, а церква, відповідно, повинна підтримувати авторитет свого пастора.

І той факт, що пастор вірно виконує своє служіння, – вагома причина для того, щоб подякувати йому за працю, висловити свою підтримку і довіру, запропонувати допомогу.

Пастор – піклувальник про людські душі

«Слухайтеся ваших наставників та коріться їм, вони бо пильнують душ ваших, як ті, хто має здати справу» (Євр. 13:17).

Через те, що люди в церкві бачать здебільшого публічне служіння пастора, їм здається, що він непогано влаштував своє життя. Здається, ніби вся його праця полягає в тому, щоб проводити зібрання і виступати з проповідями, вінчати і ховати людей.

Мало хто задумується про невидимий бік пасторського служіння – турботу про людські душі. А пастори витрачають години часу, щоб підготувати 45-хвилинну проповідь для збудування церкви, вони вкладають себе в інших людей, розвиваючи їхній потенціал, вони доступні 24/7, щоб вирішувати проблеми членів церкви: консультувати в духовних питаннях, молитися за них, настановляти слабих у вірі, вирішувати побутові і духовні конфлікти, спасати сім'ї, відвідувати хворих...

Пастори виконують це служіння, жертвуючи власними сім'ями, здоров'ям, а то й коштами. Кожен член церкви повинен розуміти, що в його житті

може настати момент, коли він особисто потребуватиме персонального служіння пастора.

Ми із глибокою повагою і вдячністю ставимося до спеціалістів, які допомагають нам вирішувати фізичні потреби і дбають про наше здоров'я. Настільки більшій повазі заслуговують пастори – служители, що стоять на варті нашої душі! Їхня турбота має не тимчасовий, а вічний афект!

Пастор – проповідник Слова Божого

«А пресвітери, які добре пильнують діла, нехай будуть наділені подвійною честью, а надто ті, хто працює у слові й науці. Бо каже Писання: Не в'яжи рота волові, що молотить, та: Вартий працівник своєї нагороди» (1 Тим 5:17).

Проповідь Слова Божого – основний обов'язок пастора. Це результат його наполегливої праці, глибокого спілкування з Богом через вивчення біблійного тексту. Він отримує відкриття від Бога і передає його церкві, попередньо приготувавши його таким чином, щоб біблійна істина була актуальною і застосовною до сьогоднішнього дня.

Він забезпечує голодні душі слухачів здоровою і смачною їжею, яка не лише підтримує їхнє духовне життя, але й сприяє духовному зростанню.

Проповідь Слова – настільки почесне служіння, що апостол Павло закликає віддавати таким людям подвійну честь. Пастор для церкви – як годувальник для сім'ї. Добра проповідь не може бути оцінена нижче, як вишукана страва в дорогому ресторані.

Якщо люди поважають і шанують ресторанных шеф-кухарів, то церква тим більше має шанувати своїх пасторів, які насичують живую їжею від Бога їхні душі. І, за словами Павла, має не лише дякувати пастору за його проповідь, але й бути готова платити за це.

Пастор – воїн Ісуса на передовій

Апостол Павло звертається до молодого Тимофія

з таким заклицем: «А ти терпи лихо, як добрий вояк Христа Ісуса!» (2 Тим. 2:3). Цей текст нагадує, що пастор – перший ворог і головна мішень диявола. Він намагається всякими способами атакувати служителя Божого, спокушувати, зневажати, заважати в служінні.

Апостол Павло пише про себе: «Тим то до вас ми хотіли прийти, я, Павло, раз і двічі, але сатана перешкодив був нам» (1 Сол. 2:18).

Для ворога Божого важливо відвести від істини всіх віруючих, але головні удари він спрямовує на пасторів, бо розуміє, що ослабивши їх, він ослабить всю церкву.

Пастор – на передовій у цій війні. Він не має куди заховатися, а повинен стояти в проломі за церкву, захищаючи і дітей Божих від ворожих нападів. І він буде битися до кінця, як би важко не було, скільки б ран йому не завдав йому ворог.

Усі духовні перемоги пастора приносять благословення для церкви. Тому церква повинна шанувати свого пастора як воїна, який собою захищає її і молитися, щоб Бог давав йому багато мудрості і духовної сили.

Пастор – взірєць для наслідування

Читачам Біблії добре відомі слова апостола Павла: «Будьте до мене подібні, браття, і дивіться на тих, хто поводитьсь так, як маєте ви за взір нас» (Філ. 3:17).

Пастор, якого вибирає Бог, – людина, вірна Йому і благочестива. Він живе так, як проповідує. Він має серце Бога і наслідує Ісуса Христа в характері, думках і поведінці.

В його присутності некомфортно почуватися всі, хто чинить гріх, а всі, хто служить Христу, отримують мотивацію робити це краще.

Церква – це відображення свого пастора. У цьому зіпсованому світі, який диктує свої стандарти, дуже важливо мати взірєць життя за Словом Божим, і прекрасно, що поруч є пастори, на яких можна рівнятися, які можуть стати наставниками в благочесті.

Добрий приклад надихає і викликає повагу. Пастор буде активно підносити авторитет Ісуса Христа і Його Слова. Він ніколи не буде робити акцент на собі, важливості і труднощах свого служіння, на власних заслугах чи потребах.

Відповідальність членів церкви полягає не в тому, щоб критикувати пасторів і вимагати від них більшого, ніж вони роблять, а в тому, аби слухати своїх наставників, допомагати їм у служінні та із вдячністю підбадьорювати в цій нелегкій праці для слави Божої.

Люди, які виявляють належну пошану пастору, шанують Самого Бога, Який настановив його на служіння.

Олег Борис.

КОЖЕН СПОКУШУЄТЬСЯ ВЛАСНОЮ ПОЖАДЛИВІСТЮ

Крізь усе Писання Бог закликає людей виконувати Його волю. Його волі протиставляється пожадливість, яку часто чомусь розцінюють як щось невинне. Але коли воля Бога це – бажання Бога, то пожадливість – бажання гріховної людської природи.

Ісус Христос наголошував, що Царство Небесне успадкує лише той, хто виконує волю Отця, що на небі. Ми не могли б самотужки робити це, але Бог настільки добрий, що викликає в нас «і бажання, і чин за доброю волею Своєю» (Філ. 2:13).

Апостол Яків розвіє усякі міфи відносно того, що Бог спокушує людину, перевіряючи її на стійкість і твердість віри. Він стверджує, що Бог не може викликати погані, гріховні бажання: «Випробовуваний, хай не каже ніхто: «Я від Бога спокушуваний». Бо Бог злом не спокушується, і нікого Він Сам не спокушує. Але кожен спокушується, як надиться й зводиться пожадливістю власною. Пожадливість потому, зачавши, народжує гріх, а зроблений гріх народжує смерть» (Як. 1:13-15).

У Божові немає ніякого зла, а тому Він не може схилити людину до гріха та випробувати її ним.

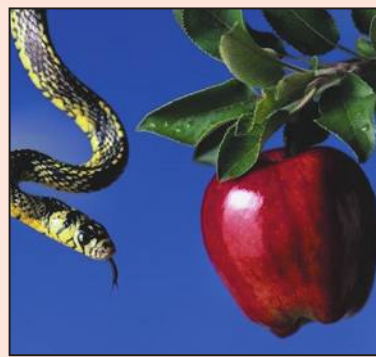
Уся проблема в тому, що ми успадкували від прабатьків гріховну природу, схильну до зла і беззаконня. І з нею пов'язана пожадливість – гріховне бажання чогось, ненаситності, прагнення до збагачення, наживи, самозадоволення, розкошів, користоловство...

Ці бажання згубно впливають на нас, через що апостол Петро і писав: «Благаю

вас, любі, як приходьків та подорожніх, щоб ви здержувались від тілесних пожадливістей, що воюють проти душі» (1 Петра 2:11), «... даровані нам цінні та великі обітниця, щоб ними ви стали учасниками Божої Істоти, утікаючи від пожадливого світового тління» (2 Петра 1:4).

Людина в житті керується безліччю різних бажань, спрямованих на задоволення її насущних потреб, проте в цьому повинна бути поміркованість, розсудливість та міра. Бог застерігає: «... догодження тілу не обертайте на пожадливість!» (Рим. 13:14). Пожадливість – це вже те, що виходить за межі розумного, хтивість та ненаситність.

Апостол Яків вказав, до чого вона призводить: «Звідки війни та сvari між вами? Чи не звідси, – від ваших пожадливістей, які в ваших членах воюють? Бажаєте ви – та й не маєте, убиваєте й задрите – та досягнути не можете, сваритеся та воюєте – та не маєте, бо не прохаєте, прохаєте – та не одержуєте, бо прохаєте на зле, щоб ужити на

розкоші свої» (Як. 4:1-3). Отже, пожадливість виступає однією з найголовніших причин виникнення непорозуміння, конфліктів та воєн.

Апостол Іван зазначає: «Не любіть світу, ані того, що в світі. Коли любить хто світ, у тім немає любові Отцівської, бо все, що в світі: пожадливість тілесна, і пожадливість очам, і пиша життява, – це не від Отця, а від світу. Минається і світ, і його пожадливість, а хто Божу волю виконує, той повік пробуває!» (1 Ів. 2:15-17).

Які бажання домінуватимуть у нас, такою буде і наша життєва орієнтація. Слово Боже говорить, що гріховні бажання людини наводять її на вибір таких наставників та вчителів, які потуратимуть їй: «Настане бо час, коли здорової науки не будуть триматись, але за своїми пожадливістями виберуть собі вчителів, щоб вони їхні вуха влещували. Вони слух свій від правди відвернуть та до байок нахиляться» (2 Тим. 4:3-4).

Інколи можна зустріти людей, які не готові поступитися своїми звичками та поглядами заради виконання волі Бога. Вони вдаються до пошуків релігійних громад, в яких допускається те, з чим вони зжилися, йдуть за лідерами, які потуртують їхній поведінці.

З пожадливістями, які воюють проти нашої душі та ведуть до морального тління, потрібно боротися. Апостол Павло вказує на шлях позбавлення від гріховних бажань: «А ті, що Христові Ісусові, розп'яли вони тіло з пожадливістями та з похотями» (Гал. 5:24), «Отже, умертвіть ваші земні члени: розпусту, нечисть, пристрасть, лиху пожадливість та зажерливість, що вона ідолослуження, бо гнів Божий приходить за них на неслухняних» (Кол. 3:5-6).

Ісус Христос закликав взяти свій щоденний хрест та йти за Ним. На цьому хресті кожен повинен бачити свою гріховну природу, розп'яту з її пожадливістями та похотями. Саме тому апостол Павло говорив, що йому доводиться щодень розпинати себе, тобто не давати можливості ожити згаданим земним членом.

Про розправу над гріхами навчав також апостол Петро: «Отже, коли тілом Христос постраждав за нас, то озбройтеся й ви тією самою думкою, бо хто тілом постраждав, той перестав грішити, щоб решту часу в тілі жити вже не для пожадливістей людських, а для Божої волі. Бо досить минуло часу, коли ви чинили волю поган, ходили в розпусті, у пожадливістях, у пияцтві, у гулянках, у

п'ятиках, у незаконних ідолослужбах» (1 Петр. 4:1-3). Тому він застерігав: «... не застосовуйте до попередніх пожадливістей вашого невідання, але за Святим, що покликав вас, будьте й самі святі в усім поведженні» (1 Петр. 1:14-15).

Одного разу до юдеїв, які в Нього увірували, Ісус промовив: «Як у слові Моїм позостанетеся, тоді справді Моїми учнями будете, і пізнаєте правду, правда вас вільними зробить!». Вони відказали Йому: «Авраамів ми рід, і нічійми невідниками не були ми ніколи. То як же Ти кажеш: «Ви станете вільні?»» (Ів. 8:31-36). На що Він їм сказав: «Ваш батько – диявол, і пожадливість батька свого ви виконувати хочете» (Ів. 8:44).

Отже, пожадливість – це бажання, які не виходять з Божих інтересів, це бажання диявола, люди починають бути керованими: «... вони мають вигляд благочестя, але сили його відrekliся...» (2 Тим. 3:5).

Апостол Павло у Посланні до Тита писав: «Бо з'явилася Божа благодать, що спасає всіх людей і навчає нас, щоб ми, відчурившись безбожності та світських пожадливістей, жили помірковано, та праведно, і побожно в теперішнім віці...» (Тит. 2:11-12). Про колишній спосіб життя – як свій, так і інших християн – він пише: «Бо колишні були й ми нерозсудні, неслухняні, зведені, служили різним пожадливістям та розкошам, жили в злобі та в заздрощах, брідкими були, ненавиділи один одного» (Тит. 3:3).

Ігор Крошук.

СВІТ ПІСЛЯ ПАНДЕМІЇ

Роздуми докторів богослов'я Сергія Саннікова та Михайла Черенкова щодо наслідків пандемії та карантину, які, на їхню думку, чекають євангельські церкви в найближчому майбутньому.

Сергій Санніков: «Криза – не двері, а вікно»

Коли ми говоримо про світ після пандемії, то десь підсвідомо для мене звучить фраза emerging age (епоха, що виникає) – те, що видніється, але ще до кінця не зрозуміло, що воно таке. Єдине, що зрозуміло, пандемія – не просто маленький епізод нашого життя, який скоро закінчиться, і все буде, як раніше. Чого ж нам чекати? «А тепер на що маю надіятись, Господи? Надія моя – на Тебе вона!» (Пс. 38:8). Цей переломний час можна розглядати, як кризу, як виклик і як можливість – усе залежить від нас.

Існують два терміни на позначення майбутнього. У тексті Нового Заповіту зустрічаємо «єрхотай» (майбутнє, яке виходить з минулого і наближається як реалізація сьогодення, наприклад: «Від спокосу горе світові, бо мусять спокоси прийти; надто горе людині, що від неї приходить спокосу!» (Мт. 18:7) та «парусія» (майбутнє, яке не є наслідком минулого, а приходить несподівано, непередбачувано, наприклад: «І сказав Той, Хто сидить на престолі: Ось нове все творю! І говорите: Напиши, що слова ці правдиві та вірні!» (Об. 21:5).

Ми говоритимемо, виходячи з першого значення. Зазвичай ми кажемо, що криза – це двері, які відчинені в невідомий новий світ. Мені здається, це не зовсім точний образ для нашої ситуації. Я б сказав, що теперішня криза для нас – це вікно, причому не дуже чисте, через яке ми бачимо тільки силуети нового світу. Вікно не призначене для входу. Тому доведеться в нього пролізти попри незручність, ризик забруднити одяг та несхвальні погляди. Можемо пролізти, а можемо лишитися в старому світі. Криза підняла на поверхню проблеми, які були в євангельських церквах, але з різних причин не вирішувалися. Яких наслідків слід очікувати всьому суспільству та церкві зокрема?

«Я» проти «ми»: зростання індивідуалізму і послаблення спільнотності

Папа римський, який виголошує свою проповідь на порожній площі, – красномовний образ, який показує, що сьогодні відбувається і що буде відбуватися. Епоха, що виникає, змушує замислитися, що таке місцева церква. Згідно з реформатським богослов'ям, це місце слухання Божого Слова і звершення

літургії. З цієї позиції немає проблем у переведенні служіння в онлайн-режим.

Згідно з анабаптистським богослов'ям, це зібрання святих, які повинні мати особисту святість через дисципліну. З цієї позиції онлайн-формат викликає безліч проблем. Спільнотність із фіксованим членством, правилами прийому і виходу – одна з головних ознак місцевої церкви, і саме вона буде дуже розмиватися. Так само розмиватися будуть герменевтичні межі (традиції тлумачення і застосування Писання).

Примусова віртуалізація літургійного простору під час пандемії створює ризик, що деякі люди можуть ніколи не повернутися в церкву фізично навіть після закінчення карантину.

Отже, одне із серйозних питань: як зберегти свою громаду, традицію і герменевтичний підхід?

Пандемія страху: кінець постмодерну і початок нового середньовіччя

Страх не зникне після карантину, він житиметься не лише небезпекою нової пандемії, а й економічними наслідками та апокаліптикою. Ще більше поширяться фейки, теорії змов, сценарії кінця світу. Коронавірус загострив конфлікт лояльності до Бога та до кесаря. Державні структури отримують досвід впливу на Церкву та релігійні організації і користуватимуться ним.

Страх призведе до зменшення соціальних свобод та відкриве нові можливості для маніпуляції людьми: контроль заради безпеки. На противагу цьому зростатимуть фундаменталізм та бравада вірою.

Екзистенційна загроза викриває давно існуючу тенденцію матеріалізму серед християн, їхню надмірну турботу про здоров'я і благополуччя. Це зменшить церковну активність і участь рядових членів у житті громади. Життя онлайн приведе до перегляду багатьох цінностей та переміни світосприйняття. Соціальне дистанціювання залишиться назавжди.

Поряд із цим є й позитивні моменти: зросте обережність у прогнозах та діях, поглибиться усвідомлення непередбачуваності роботи Святого Духа.

Розрив ланцюгів поставок товарів призведе до локалізації економічних зв'язків. Очікується занепад економіки, геометричне зростання соціальної напруги.

Життя онлайн: онлайн-богослужіння та онлайн-церкви

Громадт спішать в інтернет, сподіваючись, що YouTube, Zoom та інші соцмережі та платформи допоможуть втримати людей. Але не всі замислюються, яку ціну за це доведеться заплатити. Чи збережеться суть проповіді, прославлення, причастя на відстані? З іншого боку, делегалізація – новий місіонерський

контекст для церкви, який раніше мало використовувався. Нові умови змусять проповідувати по-новому, знаходити нові форми душпастирства. Виникне більше вимог щодо прозорості та компетентності.

Зміниться баланс «загального священства»: збільшиться роль рядових членів церкви, зокрема жінок. Ослабне вертикаль керівництва в церковних об'єднаннях. З'являться нові неформальні структури.

Спілкування буде характеризуватися маскуванню – оскільки у віртуалі всі носять маски, стараються виглядати кращими, ніж насправді. Духовна складова спілкування буде значно слабнути. Духовне замінюватиметься душевним.

Доступність інформації і схильність людей обирати більш привабливу призводитиме до зростання конфесійної розмитості, популізму, нестійкості духовного життя.

Безготівкова доба: перебудова церковної економіки

Очікується скорочення ресурсів, а тому – більш відповідальне їх використання. Безготівкова система передбачатиме більший контроль. Посилиться і державний контроль. При цьому потреби місцевих церков, місії, семінарії, видавництва залишаться практично тими самими. Отже, необхідно буде шукати альтернативні шляхи отримання пожертв і мотивації членів церкви до матеріального служіння.

Замість підсумків: алегорія Джона Коттера

Гуру лідерства та управління Джон Коттер каже: «Наш айсберг тане! Хто не встиг, той загізнівся».

Він пропонує три сценарії подальшого розвитку подій залежно від поведінки лідерів, у нашому випадку – служителів, керівників релігійних об'єднань.

1. Можна нічого не робити або робити все як колись, переконуючи, що ми стоїмо на біблійних позиціях. Не звертати уваги на те, що айсберг тане, адже він ще років 10 точно протримається.

2. Можна все змінювати радикально, експериментуючи з найбільш сучасними літургійними та еклезіологічними формами. Це може розхитати айсберг, зробити його нестійким. Частина його населення потоне, частина – перескочить на інші крижини. А лідерська група за підтримки молоді згромадить новий айсберг із плаваючих навколо частин.

3. Можна тверезо й свідомо проаналізувати ситуацію, провести серйозну роботу щодо зміни мислення у населення айсберга і підготовки його до переселення на інший айсберг. Потім планомірно здійснити переселення та влаштування життя на новому айсбергу.

Перед нами вибір. Моя рекомендація дуже проста: йти туди, куди веде Святий Дух. Не боятися робити сміливі, рішучі кроки. Використати сучасну кризу як можливість.

Михайло Черенков: «Баланс зміститься від ускладнення до простоти»

Якщо порівнювати епохи до і після, то я б сказав, що ми бачимо, найперше, перехід від ускладнення до простоти. Це стосується світу, цивілізації, церкви... Від наростаючого прогресу ми переходимо до балансування над прірвою. Від історії розвитку до історії катастрофи. Від передбачуваного майбутнього до несподіваних, іноді жахаючих подій.

Запит на простоту

Навіщо, наприклад, зараз купувати дорогий годинник, якщо його немає кому показати? Кому потрібні шикарні костюми, якщо немає де в них красуватися? Попитом зараз користується тільки essential (життєво необхідне), а не nice to have (добре було б мати). І запитання до церкви, служителів: «А ми прислужуємо, розважаємо чи пропонуємо справді важливі речі, на які збережеться попит, навіть коли люди рахуватимуть останні кошти?».

Що ми пропонуємо як проповідники? Очевидно, що люди не слухатимуть усього підряд, вони просто вимикатимуть нас. Будуть підвищені вимоги щодо професійності, змістовності, чесності, автентичності, доступності. Стає не таким важливим твій статус і місце перебування, як те, що ти можеш сказати.

Від онлайн-формату люди теж будуть втомлюватися. Так само як і від сидіння вдома. Відбудуватиметься перенасичення інформацією. Зрештою, виникне запит на нові фільтри. Люди запитують: «Де перевірені достовірні джерела?» і обмежать коло свого споживання найціннішим і найважливішим.

Запит на малі групи

Виникне запит на малі групи: родичів, сусідів, друзів, однодумців. Напрямок на мегахристиянство виявиться, та й уже виявився, тупиковим.

Навіть в економіці бачимо запит на цикли із можливістю простежити кожне ланцюжок, де вони не губляться в нескінченності. Бажано, щоб це був цикл місцевого виробництва. Подібно і в церкві виникатиме запит на осяжні ланцюжки зв'язків, стосунків.

Запит на спілкування буде посилюватися – після онлайн заохочення особистого спілкування. Але «чужий» буде небезпечним. Тому малі групи будуть більш закритими.

Постійний ризик змін

Ще один тренд, який набере обертів, – постійний ризик змін. Це і можливості, і постійний тиск. Стоятиме питання: наскільки швидко ти зможеш адаптуватися, переналаштувати церковне «виробництво», знайти нові форми.

Цей перехідний період – не останній, далі буде серія подібних переходів. Це постійний тягар відповідальності. Психологічно ми, люди, на таке не запрограмовані. Як наслідок, виникає явище, яке я б назвав «мінімалізм перед лицем смерті».

Це життя з постійним усвідомленням крихкості світу. Після атомної загрози загрозою пандемії можна поставити другу за значимістю, яка переживається як глобальна і реальна. Відповідно до цього доведеться і міняти пріоритети: немає часу на все – тільки на головне. Це стосується і фінансів, і освіти, і церкви. Постає питання: «А без чого ми як церква не можемо обійтись? Що входить у той мінімальний набір цінностей, ідей, речей, які необхідно зберегти?».

Усе інше відлетить як баласт.

Запит на спасителя

Чомусь багато хто думає, що всі ці переміни працюватимуть тільки на нас – вийде на арену справжнє християнство, проявляться справжні лідери, можна буде відрізнити справжні церкви. Але справа в тому, що справжні негідники також завжди намагаються використати кризу на свою користь. І сили антихриста – не виняток.

Тому, очевидно, в суспільстві виникатиме запит на спасителя. Люди шукатимуть чуда, влади і авторитету. Тобто того, що поверне їм відчуття стабільності й безпеки.

Сьогодні ми бачимо, як держава повертає собі повноваження. Але разом із тим багато міжнародних інституцій втрачають свій вплив. І коли державні структури не справлятимуться з викликами, виникне запит на деяку нову рятівну структуру. І тоді повернеться тема нового світового порядку і глобального вождя. У цей момент пропозиції антихриста будуть дуже привабливими.

І завдання Церкви полягатиме не в тому, щоб переграли усі ці спокоси в шоу, рекламі, фокусах і лайках, але – у силі свідчення, вірності Богу, жертовної любові та посвяченому служінню.

«Благовісник».

У США НЕПОДАЛІК ВІД КАПІТОЛІЮ ПРОЙШОВ 90-ГОДИННИЙ МАРАФОН ЧИТАННЯ БІБЛІЇ

31-й щорічний марафон читання Біблії в столиці США розпочався в суботу, 12 вересня. Учасники марафону прочитали Біблію від Буття до Об'явлення за 90 годин усього лише в кварталі від Капітолію. Про це пише ІА «Світогляд» з посиланням на The Christian Post.

Щорічний марафон читання, який вперше був проведений в 1990 році, зазвичай проходить на Західній терасі Капітолію США щовесни.

Кейт Девідсон, засновник Seedline International, християнської організації з Індіани, яка сприяє проведенню заходу з 2019 року, сказав, що пандемія коронавірусу порушила весняні плани і змусила організаторів перенести марафон на літо.

В інтерв'ю The Christian Post Девідсон пояснив, що оскільки «вони готуються до інавгурації», Західна тераса не буде доступна для марафону в цьому році. Цього

року Біблію будуть читати з будівлі Faith & Liberty, розташованого на Другій вулиці в районі Капітолійського пагорбу через вулицю від будівлі Верховного суду США.

«Ми будемо читати в основному на Капітолійському пагорбі, але не прямо в Капітолії... Насправді [будівля] Верховного суду знаходиться прямо навпроти», – пояснив Девідсон.

У Seedline International є «команда з 20 осіб або близько того», які були присутні на марафоні.

Крім команди Seedline International, взяти участь в марафоні читання Біблії

були запрошені й інші видатні діячі релігійної спільноти.

«Торік у нас було майже 500 читачів, – згадує Девідсон. – Цього року через COVID-19 їх, ймовірно, буде близько 300».

Організатори читального марафону не тільки пропонують людям можливість прочитати Слово Боже у Вашингтоні, округ Колумбія, але й дають можливість взяти в заході участь тим людям, які не

можуть дістатися до столиці: «Дещо нове, що ми робимо цього року через COVID, – ми пропонуємо можливість віртуального читання з 9-ї ранку до 9-ї вечора».

Серед тих, хто читав Біблію віртуально, – місіонер з Мексики, а також місіонерська сім'я з Південної Кореї.

Девідсон сказав, що «25% читачів цього року були віртуальними».

Поки країна бореться з пандемією коронавірусу і расовими заворушеннями, Девідсон вважає, що як ніколи раніше важливо звернутися до Біблії.

«Це читання потрібне всій нашій країні. Я думаю, що надія нашої нації полягає в Слові Божому, – заявив він. – Біблія – це наша основа, і вона може дати нам надію повернутися туди, де... колись була Америка».

ЄВАНГЕЛІЗМ І ПЕРЕМІНА СУСПІЛЬСТВА – УРОКИ ВЕЛИКИХ ПРОБУДЖЕНЬ

Дуже дивним виглядає сам факт виникнення протиріччя між євангелізмом і соціальною відповідальністю. Очевидно, що у своєму служінні суспільству Ісус і «ходив... навчаючи та проповідуючи» (Мт. 4:23; 9:35), і «ходив, благовістив і цілюючи» (Дії 10:38). Євангелізм та участь в соціальному житті були тісно пов'язані взаємно упродовж усієї історії Церкви.

В Європі та Америці XVIII століття знаходимо дивовижні приклади цього. Євангелістичне пробудження, яке зворушило обидва континенти, було не лише пов'язане з проповіддю Євангелія і наверненням грішників до Христа, але й привело до великого поширення філантропії (людинолюбства) і сильно вплинуло на суспільства обидвох Атлантики.

Проповідник Євангелія і пророк соціальної справедливості

Найбільш вражає постать Джона Веслі. Він передусім відомий як мандрівний євангеліст і проповідник. Але Євангеліє, яке він проповідував, надихало людей вирішувати соціальні проблеми в ім'я Христа. Історики стверджують, що завдяки впливу Веслі Англія змогла уникнути жаків кривавої революції, схожої на революцію у Франції.

Зміни, що відбулися у Британії в той період, документально викладені в чудовій книзі Д. Веслі Бреді «Англія до та після Веслі», яка містить підзаголовок «Євангелістичне пробудження і соціальна реформа».

Бреді описав «жахливу жорстокість, яка процвітала у XVIII столітті» і характеризувалася «збоченими знущаннями над тваринами ради спортивних забав, сильним захопленням алкоголем, нелегальною торгівлею африканськими неграми, викраданням співвітчизників для експорту та продажу як рабської сили, смертністю дітей в округах, повальним захопленням азартними іграми, жорстокістю тюремної системи, зростаючим переважанням беззаконня, упереджень та розпутства; політичним хабарництвом і корупцією, невіглаством і грубістю проповіді, поверхневими домаганнями деїзму, зверхністю та зміцненням устоїв на різних рівнях Церкви та держави. Такі прояви дають право заявляти, що британці в той час були так само дуже деградовані й розпущені, як і будь-які інші нації в християнському світі».

Але потім все стало змінюватися. У XIX столітті рабство й работоргівля були відмінні, система тюрем була гуманізована, умови праці на заводах і шахтах були покращені, навчання стало доступним і для нижчих прошарків населення, з'явилися профсоюзи й т. ін.

«Звідки ж виникла тоді ця людяність? Ця справа соціальної справедливості та чутливості до протрих людини? Є лише одна відповідь згідно з упертою історичною правдою, і походить вона з нової соціальної свідомості. І ця свідомість була виплекана євангелістичним пробудженням живого практичного християнства – пробудженням, яке осяяло центральні постулати етики Нового Заповіту, зробило реальністю батьківство Бога і братерство людини, вказавши на перевагу особистості над власністю і спрямувавши серце, душу та розум на встановлення Царства праведності на землі».

Євангелістичне пробудження «зробило більше в зміні морального характеру всього населення, ніж будь-який інший рух в історії Англії». Оскільки Веслі був як проповідником Євангелія, так і пророком соціальної справедливості, він був і людиною, «яка повернула душу нації».

Святі аристократи

Євангелістичні лідери наступного покоління були з однаковим ентузіазмом посвячені проповіді Євангелія та соціальній діяльності. Найвідоміші серед них – Гренвіл Шарп, Томас Кларксон, Джеймс Стефен, Захарій Маколі, Чарльз Грант, Джон Шор (лорд Тейнмаус), Томас Бебінгтон, Генрі Торнтон і, звичайно ж, провідна особистість Вільям Вілберфорс. Оскільки декілька з них жили в Клефемі (на той час село за три милі на південь від Лондона) і належали до місцевої церкви Клефема, яку очолював Джон Венн, один із них, вони стали відомі як «секта Клефема», хоча в парламенті та в пресі їх глузливо називали «святими».

Уперше їх об'єднала турбота про африканських рабів. За три дні до своєї смерті в 1791 році Джон Веслі написав Вілберфорсу, підбадьорюючи його, що Бог підвищив його для звершення Свого «славного діяння», і попередив про небезпеку власти в задоволення багатством. Завдяки «секті Клефема» було організовано перше поселення звільнених рабів в Сьєрра-Леоне (1787), відмінено работоргівлю (1807), розпочато реєстрацію колоній рабів (1820), що стало кінцем контрабанди рабів і зрештою привело до їхнього звільнення (1833).

«Святі» насправді були багатими аристократами, які хоча й мирилися з певними соціальними проблемами свого часу, та були напрочуд щедри у своєму людинолюбстві, а спектр їхньої турботливості був просто вражаючим. Окрім вирішення проблеми рабства, вони брали участь у вирішенні таких питань, як реформа кримінального кодексу й парламенту, доступна освіта (недільні школи, брошури та видання газети «Християнський оглядач»), обов'язки Англії щодо її колоній, особливо Індії, поширення Євангелія (вони сприяли заснуванню Англійського біблійного товариства і Церковного місіонерського товариства) і

впровадження трудового законодавства на фабриках.

Вони також виступали проти дуелей, азартних ігор, п'янства, аморальності та жорстокості спортивних забав із тваринами. І в усьому їх спрямовувала та мотивувала сильна євангелістична віра. Ернст Маршалл Гаузе так написав про них: «Ця група друзів із Клефема була нерозривною і відзначалася дивовижною близькістю стосунків та солідарністю. Вони планували і працювали як комітет, який ніколи не розпускався. В особняках Клефема вони збиралися за покликком спільного імпульсу на «ради за зачиненими дверима», де вони обговорювали несправедливість та беззаконня, що були соромом для їхньої країни, а також битви, які потрібно було провести, щоб встановити праведність. А потім, у парламенті й поза його стінами, вони діяли як одне тіло, довіряючи кожному роботу, яку він зможе виконати найкраще, щоб їхні спільні принципи були встановлені, а загальні цілі – реалізовані».

У біографії Вілберфорса Реджинальд Коупленд справедливо прокоментував: «Це братство християн-політиків було справді унікальним феноменом. У суспільному житті Британії ніколи ще не було нічого подібного».

Філантропія – результат християнства

Ентоні Ешли Купер був обраний в англійський парламент у 1826 році у віці 25 років. Спочатку в палаті громад, а потім в палаті лордів, як сьомий граф Шефтсбері, він послідовно цікавився становищем божевільних у країні, дітьми, які працюють на заводах та млинах, «хлопчиками-верхолазами» чи сажотрусами, працею жінок та дітей в шахтах, дітьми з бідних районів, понад три тисячі з яких лише в Лондоні були бездомними і понад мільйон із яких не мали освіти.

Георгіна Беттискомб, яка написала його біографію, часто критикувала його діяльність, але завершила оповідь про його життя щедрими похвалами: «Жодна людина не зробила більшого для того, щоб зменшити людське горе і збільшити кількість людей в категорії щасливих». І він сам зміг підтвердити, що «найпотужніший філантропічний рух нашого століття народився завдяки євангелістичним християнам».

Дитя віри і близнючка благовістю

Схожу історію можна розповісти і про США XIX століття. Участь у соціальному житті була як дитям євангелістичної віри, так і сестрою-близнючкою євангелізму. Це чітко простежується в житті Чарльза Д. Фіннея, який більш відомий як адвокат, що став євангелістом і автором книги «Лекції про релігійне пробудження» (1835).

Через його проповіді величезна кількість людей повірила в Христа. Менше відома та частина його життя, у якій він турбувався про «реформи». Він був переконаний, що Євангеліє «звільняє потужну силу для соціальних реформ» і що байдужість Церкви до

соціальних реформ ображає Святого Духа і перешкоджає пробудженню.

Вражає заява Фіннея в його 23-й лекції про пробудження, що «великою справою Церкви є реформація світу...»

Не дивує той факт, що через євангелізм Фіннея Бог підняв «армію молодих християн, яка стала частиною руху реформації його часу». Зокрема, «ряди руху, що виступає проти рабства, формувалися переважно з навернених у віру в Христа після проповідей Фіннея». Головним у цьому русі був Теодор Вельд, який все своє життя присвятив боротьбі проти рабства. Він став християнином завдяки служінню Фіннея і працював певний час його помічником.

Місіонерство – це не лише проповідь

XIX століття знаменне великим поширенням діяльності християнських місій. І неможливо уявити, щоб місіонери займалися винятково проповіддю Євангелія, а їхня соціальна участь зводилася лише до першої допомоги та підбадьорення і завершувалася ігноруванням розвитку і соціально-політичної діяльності.

Американський місіолог доктор Р. Пірс Бівер писав: «Соціальна діяльність в місії проглядається ще з часів апостолів... Соціальна турбота ніколи не обмежувалася лише підбадьоренням. Мандрівний місіонер завжди носив з собою аптечку, нове найкраще насіння чи саджанці і вивіз із собою найкращих домашніх тварин. Невіус започаткував сучасну садову промисловість у Шантунгу. Місіонери Базеля здійснили революцію в економіці Гани, запропонувавши сім'ям та окремим людям вирощувати каву й какао на своїй землі. Джеймс Мак-Кін змінив життя північного Таїланду, допомігши людям позбутися трьох головних проклять країни – віспи, малярії та прокази. Колодязі та чиста вода з'явилися також завдяки місіонерам».

У XIX столітті велику увагу приділяли організації промислових шкіл, що повело за собою заснування нових підприємств. Крім того, місіонери завжди ставали на захист місцевих жителів і виступали проти експлуатації та несправедливості з боку влади і комерційних компаній...

Місіонери зіграли головну роль у відміні примусової праці в Конго. Вони виступали проти ущемлення темношкірих в південних тихоокеанських країнах. Вони ревно боролися за права людини в боротьбі проти поширення опію, жорстокого звичаю зв'язування ніг та залишення напризволяще маленьких дівчаток у Китаї. Вони розв'язували війни проти спалювання вдів, вбивства немовлят і храмової проституції в Індії, але найбільша їхня заслуга в тому, що вони розбили соціальне та економічне рабство кастової системи для некастових людей та людей нижчого класу».

Джон Стотт.

(За книгою «Нові проблеми сучасних християн»).

ХРИСТОС ТА ЕКОНОМІКА

Якщо прокляття гріха стосувалося значною мірою саме трудової/економічної діяльності людини (Буття 3:17-19), то чи не слід нам очікувати, що і спасіння, здійснене Христом, щонайменше тісно переплітається зі сферою праці та економіки?

У середньовічній Церкві утвердилася думка, що Христос спасає «душу» людини, маючи на увазі, що «душа» – це вічна нематеріальна частина людської сутності.

Всупереч тому, що в основі такого уявлення лежали ідеї неоплатонізму, а зовсім не біблійне вчення, воно виявилось надзвичайно живучим. Багато християн і сьогодні вважають, що подвиг Христа не має ніякого відношення до матеріального світу, тим більше до таких «брудних» речей, як праця, гроші й бізнес.

Результат такого навчання дуже сумний: серед євангелістичних християн майже немає висококласних професіоналів, а ставлення віруючих до праці таке, що християни-підприємці не хочуть брати на роботу людей з власної громади.

Крім того, досить багато «вірних» членів наших церков настільки глибоко загрузли в кредитах і боргах, що на їх погашення йде майже весь заробіток. Може, щось не так з нашим розумінням спасіння?

Христос Сам проголосив, що Його місія включає сферу економіки. У Своїй проповіді в синагозі Назарета Він використовує уривок з 61-го розділу пророка Ісаї: «Дух Господній на Мені, бо Він помазав Мене благовістити убогим, послав Мене [зцілювати розбитих серцем], проповідувати полоненим визволення, сліпим – прозріння, і пригноблених відпустити на волю; звичати рік Господнього помилування!» (Лк. 4:18-19).

Убогість, про яку говорить Ісаїя (а слідом за ним і Ісус), – це не тільки «убогість духа», але перш за все брак коштів, щоб покрити навіть найнеобхідніші потреби. І Радісна Звістка для жебраків, звичайно, полягає не в тому, що вони залишаться жебраками: Христос стверджує, що подолання бідності та екстремальної убогості – це частина Євангелія.

Заключити слова наведеної цитати – це проголошення ювілейного року. Заповідь про ювілейний рік носить яскраво виражений економічний, соціальний і, як сьогодні сказали б, екологічний характер: збіднілі отримують шанс почати все спочатку, прощаються борги, відновлюються майнові та соціальні права (тим самим відбувається відновлення соціальної структури), заборона обробляти поля і виноградники обмежує експлуатацію природних ресурсів.

Сьогодні проблем у цих сферах не менше, ніж під час життя Ісаї або земного життя Ісуса. Бідність не долається тільки проповіддю і насадженням церков. У сучасному світі бідність пов'язана, перш за все, з відсутністю гідно оплачуваної роботи, а тому «благовість для бідних» полягає у створенні робочих місць.

Проголосити «літо Господнє» потрібно не тільки на словах, але пропонуючи практичні рішення для економічних, соціальних і екологічних проблем сучасного світу. Сьогодні ці аспекти проголошеної Христом місії сприймаються в найкращому разі як другорядні стосовно «спасіння душ».

Але згадаймо, що слово «душа» в Біблії означає «життя» і стосується людини в цілому, а не тільки її «нематеріальної» частини. А слово «спасіння» має дуже широкий спектр значень, серед яких – позбавлення від небезпеки, зцілення від хвороби, перемога над ворогами, а також – цілісність життя.

Іншими словами, спасіння пов'язане не тільки з нашою долею в вічності, але має пряме відношення до нашого життя і на землі.

Христос вказав, що основна проблема людства – не зовнішні обставини, а гріх, розрив відносин з Богом. Але подібно до того, як гріх торкнувся всіх сфер людського життя, так і викуплення, здійснене Христом, поширюється на все: здоров'я, відносини в родині, расові та етнічні конфлікти, а також на економіку, фінанси і працю.

Сказане вище підводить нас до ще однієї тези. Згідно з Новим Заповітом, спасіння має всеосяжний, воістину вселенський характер. Ми читаємо, що під верховенством Христа повинно бути «з'єднане і земне, і небесне» (Еф. 1:10). Іншими словами, «земне» теж має бути підкорене Христу, а значить, все, що відбувається на землі, включаючи працю й економічні відносини, має бути свідченням здійсненого Христом викуплення.

Звичайно, повною мірою панування Христа у сфері економіки буде проявлено тільки на новій землі. Але це правильно і стосовно всіх інших аспектів спасіння: ми все ще «багато грішимо» (Як. 3:2), повна перемога над гріхом і смертю відбудеться лише в результаті другого приходу Христа і воскресіння мертвих. Однак цей факт не знімає з нас відповідальності докладати зусиль до того, щоб наше життя все більше й більше відображало Божу славу.

І саме ці прояви «життя майбутнього віку» є найбільш переконливим свідченням невірноючим, що спасіння – це живий досвід, а не просто «красива концепція».

Такий же підхід слід застосувати і щодо трудової діяльності й економіки. Наївно думати, що праця буде приносити тільки задоволення і радість. Сподіватися, що якщо ми працюємо разом з Богом, то нас завжди й у всьому буде супроводжувати успіх – означає приректи себе на гірке розчарування.

Нерозумно очікувати, що можна побудувати «християнський бізнес», який буде повністю вільний від наслідків гріха. Ми все ще не вільні від зла, яке діє як у світі, так і в наших власних серцях. І все ж викуплення, здійснене Христом, відкриває можливість працювати не просто для прожитку, але через працю являти Бога, Його присутність і дію в наших життях.

І «знаки Царства Божого» на робочому місці яскравіше всяких слів вказують на реальність цього Царства.

Михайло Дубровський.

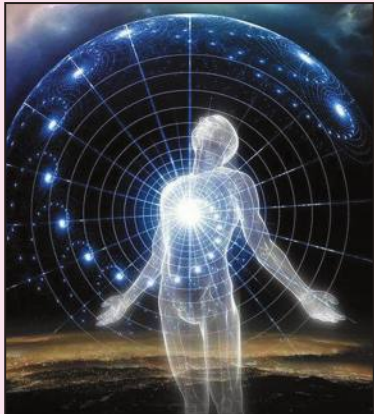

ДУХ, ДУША І ТІЛО

«... Сам Бог миру нехай освятить вас цілком досконало, а непорушений дух ваш, і душа і тіло нехай непорочно збережені будуть на прихід Господа нашого Ісуса Христа!» (1Солунян 5:23).

Апостол Павло молиться, щоб християни були освячені «цілком досконало», і визначає три складові людської особистості: дух, душу і тіло.

Різниця між цими трьома елементами не зовсім зрозуміла для більшості християн. Але Біблія може стати унікальним дзеркалом, в якому ми побачимо їхню природу, взаємозв'язок і призначення.

Створюючи людину, Бог сказав: «Створімо людину за образом Нашим, за подобою Нашою» (Буття 1:26). Образ відобразився у зовнішньому вигляді людини. Як ніяке інше творіння, людина відображає зовнішній вигляд Бога. Тому Син Божий прийняв образ людини (а не вола, жука чи якоїсь небесної істоти, наприклад серафима).

Подоба стосується внутрішньої суті. Писання відкриває, що Бог триєдиний. Це Бог-Отець, Бог-Син і Бог – Дух Святий. І так само Писання відкриває, що людина складається з духа, душі і тіла.

«І створив Господь Бог людину з пороку

земного. І дихання життя вдихнув у ніздрі її, і стала людина живою душею» (Буття 2:7). Таким чином, дихання, яке Бог вдихнув у людину, стало людським духом. Глина стала матеріалом для створення тіла. І людина стала живою душею.

Душа, яка утворилася, – це «его», індивідуальна особистість. Звичайно її поділяють на три складові: волю, розум та емоції. Вона відповідальна за прийняття рішень і проявляється в трьох фразах: «Я хочу», «Я думаю», «Я відчуваю».

Поведінка кожної людини, яка не доторкнулася до надприродної Божої благодаті, контролюється цими трьома мотивами. Людина була створена для особистих взаємин з Богом, але її непослух спричинив руйнівну дію на всі три складові її особистості.

Наслідки гріха

Ставши відтяти від зв'язку з Богом, людський дух помер. Таким чином сталося Боже попередження: «... з дерева знання добра і зла – не їж від нього, бо в день їди твоєї від нього ти напевно помреш!» (Буття 2:17).

Тіло Адама померло більш ніж через 900 років. Внаслідок прийняття вольових рішень в прямому непослуху Богові людська душа перетворилася на бунтівника.

Відтоді кожний нащадок Адама стає спадкоємцем бунтівної природи.

Апостол Павло описує наслідки бунту, які стосуються кожного з нас: «І вас, що мертві були через ваші провини й гріхи, в яких ви колись прожили за звичаєм віку цього, за волею князя, що панує в повітрі, духа, що працює тепер у неслухняних, між якими й усі ми проживали колись у похвальності нашого тіла, як чинили волю тіла й думок, і з природи були дітьми гніву, як і інші...» (Ефесян 2:1-3).

Ми всі стали мертвими за своєю суттю. Наше тіло стало підлягати тлінню, тобто хворобам і смерті. Проте Бог жадає відновити Свої взаємини з людиною. «Жадає аж до заздрости Дух, що в нас пробуває» (Якова 4:5). І через жертву Ісуса на хресті Бог відкрив шлях для відновлення втрачених ідентичностей.

Наслідки спасіння

Павло описує, який вплив чинить спасіння на наш дух: «Бог же, багатий на милосердя, через Свою превелику любов, що нею Він нас полюбив, і нас, що мертві були через гріхи, оживив разом із Христом...» (Ефесян 2:4-5). Наш дух, возз'єднавшись із Богом, знову ожив. І наші душі через покаяння і віру звільняються від бунту, примирюються з Богом. «Бо коли ми, бувши ворогами, примирилися з Богом через смерть Сина Його, то тим більше, примирившись, спасемося життям Його. І не тільки це, але й хвалимося в Бозі через Господа нашого Ісуса Христа, що через Нього одержали ми тепер примирення» (Римлян 5:10-11).

Коли ми усвідомлюємо, що перебуваємо в бунті проти Бога, ми розуміємо, що істинне спасіння неможливе без покаяння. Покаятися – це значить відкласти набік свій бунт і підпорядкувати себе праведному Божому правлінню.

Спасіння поширюється також і на наше тіло. Звільнившись від рабства гріха, наше тіло стає храмом і місцем проживання Святого Духа, а наші члени стають знаряддями праведності (Римлян 6:13). При поверненні Христа наші тіла будуть перетворені на нетлінні тіла, такі ж, як і в Самого Христа!

Умови учнівства

Ісус наказав Своїм апостолам іти і робити учнів у всіх народах. Він не сказав їм робити членів Церкви. Учнівство потребує радикального відгуку від кожної сфери нашої особистості: тіла, душі і духа.

В Римлян 12:1 міститься вимога стосовно нашого тіла: «... повідавайте ваші тіла на жертву живу, святую, приємну Богові...»

Бог вимагає, щоб ми поклали свої тіла на жертвник, так, як в часи Старого Заповіту ізраїльтяни клали на жертвник тварин, яких приносили в жертву. Але є одна суттєва відмінність. Ізраїльтяни вбивали принесених в жертву Богові тварин, ми ж повинні надати наші тіла на жертву живу.

Але тепер, від цього моменту, наші тіла більше не належать нам. Вони є Божою властністю, Його храмом. Ми – лише допомогателі, зобов'язані дати звіт про те, як ми піклувалися про Його храм.

На превеликий жаль, багато християн продовжують поводитися зі своїми тілами так, начебто вони все ще є їхньою власністю і вільні робити те, що їм подобається.

Вимога Ісуса стосовно наших душ записана в Матвія 16:24-25: «Коли хто хоче йти вслід за Мною, хай зречеться самого себе (дослівно «своєї душі»), і хай візьме свого хреста та й іде вслід за Мною. Бо хто хоче спасти свою душу, той погубить її, хто ж за Мене свою душу погубить, той знайде її».

Наш хрест – це те місце, де ми вирішимо померти. Бог не обманує нас. Тільки ми самі рішенням власної волі можемо взяти свій хрест. Це те місце, де ми

повинні зречтись своєї душі.

Практично це означає сказати «ні» трьом вимогам нашої душі: «Я хочу», «Я думаю», «Я відчуваю».

Відтепер ми більше не під контролем цих трьох мотивів. Їхнє місце зайняте Божим Словом і Божою волею. Підпорядковуючись Божому Слову і Божій волі, ми отримуємо нове життя.

Підкорюючись вимогам, які Бог має стосовно наших душ і тіл, ми звільняємо свій дух для нових стосунків з Богом, навіть прекрасніших за ті, що були втрачені через гріхопадіння.

В 1 Коринтян 6:15-17 Павло застерігає нас від аморальних статевих зв'язків з розпусницями, бо це означає стати одним тілом з нею. І продовжує: «А хто з Господом злучується, стає одним духом із Ним».

Викуплений дух тепер може насолоджуватися близькими й інтимними стосунками з Богом. Лише дух, а не тіло чи душа, може мати такий прямий зв'язок з Богом, і саме через поклоніння.

В Івана 4:23-24 Ісус каже: «... Богомільці правдиві вклоняться будуть Отцеві в душі та правді... Бог є Дух, і ті, що Йому вклоняються, повинні в душі та в правді вклонитися». Він дуже чітко дав нам зрозуміти, що істинне поклоніння мусить виходити з духа.

Поклоніння – це не вистава, а Церква – не театр. Поклоніння також і не хвала. Через хвалу ми маємо доступ в Божу присутність. Але в Божій присутності, ми можемо насолоджуватися духовним єднанням з Ним лише через поклоніння.

Мета спасіння – зробити нас здатними поклонятися Богові спочатку на землі, а потім на небі. Це найвища і найсвятіша форма життєдіяльності, на яку здатна людина. Але це стає можливим лише тоді, коли наші душа і тіло підпорядковані духу і перебувають в гармонії з ним. Таке поклоніння часто надто глибоке, щоб висловити його. Воно стає палким безмовним єднанням з Богом.

ДО ЧОГО ПОКЛИКАНА І ПРО ЩО ЗАБУВАЄ ХРИСТІАНСЬКА СПІЛЬНОТА

«НАЙБІЛЬШ ПОШИРЕНА ФОРМА ЛЮДСЬКОЇ ГЛУПОТІ – ЗАБУВАТИ, ЩО МИ ПРАГНЕМО ЗРОБИТИ» (Ф. НІЦШЕ)

Прошу пробачення за небіблійну цитату, але в цьому випадку Фрідріх Ніцше дуже чітко сформулював одну з важливих біблійних істин: ніколи не забувати, до чого ми покликані – як особистість, як сім'я, як християнська спільнота. Якщо ми забуваємо своє первинне покликання як чоловік, батько, син, Боже дитя, ми починаємо робити щонайменше дурості, а щонайбільше – жахливі своєю нелюдськістю вчинки.

Навіть досить велике християнське товариство в якийсь період часу в певному місці може почати робити дурниці, забувши своє первинне покликання – бути перш за все Тілом Христовим і здійснювати Його місію в цьому грішному світі, який страждає, а не стати агресивним представником тимчасової політичної сили, здійснюючи або підтримуючи її (часто свідомо) брехливі заяви.

Богословсько-історична пам'ять нерідко підводить християнську спільноту, коли вона забуває, у чому суть справжньої людяності, навіть тоді, коли ми намагаємося розлюднити (дегуманізувати) ворога, або ж ворог намагається розлюднити нас. У результаті ми втрачаємо свою ідентичність у Христі, яка руйнується вірністю політичній ідентичності, і втрачаємо своє покликання, яке пригнічується політичним, а не євангельським, ідеологічним метанаративом і дискурсом.

Що ми забуваємо

Ми, християнська спільнота, досить

часто забуваємо, що християнська етична система не може бути політичним компромісом, оскільки політика не є голосом Бога або навіть його частиною, як і політична партія не є зримого присутності Бога в суспільстві.

Ми, християнська спільнота, досить часто забуваємо, що видимою присутністю Бога на землі є винятково Церква, Тіло Христове, яке складається з християн, в яких живе Дух Святий і для яких вірність Христу – первинна.

Вірність ж політичній ідеології – абсолютно вторинна і перебуває тільки в рамках євангельського вчення про Бога, людину, суспільство, навколишній світ.

Ми, християнська спільнота, досить часто забуваємо, що там, де Євангеліє (як феномен) про Христа як Месію і Царя християнська спільнота не проголошує (і словами, і способом життя), там політика (як феномен) бере на себе месіанські зобов'язання і починає визначати суть і форму і нерідко навіть рамки Євангелія.

Ми, християнська спільнота, досить часто забуваємо, що надії всього світу все більше і більше пов'язуються з політикою і пошуком винятково політичних рішень держав щодо миру та безпеки. Надія ж Церкви і християн пов'язана з Радісною Новиною і есхатологічним сподіванням на здійснення Царства Божого як тут і зараз незримо, так там і тоді зримо.

Ми, християнська спільнота, досить часто забуваємо, що Церква не є посередником між Богом і людиною в політичному житті

суспільства. Бо тоді вона очолює політику, претендуючи на роль Бога, а не трансформує її життя відповідно до етики Царства Божого, частиною якого вона сама є.

Єдиний і справжній Посередник між Богом і людиною – лише Ісус Христос, Син Божий, істинний Бог. Церква ж – це Тіло Христове, в якому Христос, як Посередник між Триєдиним Богом і людиною, є главою, Церква – це Його зрима присутність у світі, яка через місіональну присутність і рішення може змінювати політичні процеси....

Ми, християнська спільнота, досить часто забуваємо, що Радісна Звістка про примирення з Богом і сила Духа Святого – єдиний інструмент Церкви: якщо змінюється сутність людини, то змінюється її мислення і спосіб життя, змінюється політика.

Ми, християнська спільнота, досить часто забуваємо, що Церква – надрасова, хоча і складається з різних рас; вона надетнічна, хоча й складається з представників різних етносів; надмовна, хоча і складається з носіїв різних мов; надполітична, хоча й складається з людей, які дотримуються різних політичних поглядів: до того ж вона – наддержавна.

Ми добре вивчили, що таке бути неполітичним або ж дуже аполітичним (не вірю, що такі існують в природі). І, здається, все більше і більше забуваємо, що ж означає бути людяним.

Кріс Райт сказав: «Бути людяним – це значить перебувати в належних відносинах із Богом, з іншими людьми і зі світом. Гріх спотворив і практично знищив ці взаємини, але у Христі, у доконалії Людині, вони відновлюються... Кожен із трьох видів взаємин відновлюється, коли ми все більше і більше змінюємося на образ Христа. Христос – доконала Людина, єдиний, хто у всій повноті втілює образ Божий, тому чим більше ми подібні на Нього, тим людянішими стаємо».

Тарас Дятлик.

МУДРІСТЬ У ПРАЦІ ЯК СЛУЖІННІ

У Біблії кілька разів повторюється вираз «мудрі серцем», в різних перекладах також вживаються слова «мудросерді» або «сповнені розуму». Цей вислів найчастіше зустрічаємо у книзі Вихід, 35-36 розділи.

Як на мене, мудрість серця проявляється у розважливості і розсудливості, у вмінні тонко відчувати ситуацію й робити висновки. Проте у Біблії цей вислів використовується децю не так.

У книзі Вихід мудросердими називають ремісників, які вмели прясти, обробляти метал, дерево у дорогі каміння. Мудросердими називають тих, кого обрали, щоб виконати ручну роботу з будівництва і оздоблення скинії.

Бог дав Мойсею відкриття та інструкцію, як мала виглядати скинія. Проте робота мудросердих людей, зробила можливим втілення цього відкриття.

Коли я вперше звернула увагу на ці тексти, то подумала, що Бог віддає шану людям, здатним творити красу, яку Бог відкриває.

Робота духовна і недуховна

Інколи ми стереотипно ділимо роботу на духовну і недуховну. Та, схоже, цього поділу у Біблії зовсім нема в Біблії.

У Діях апостолів обирали дяко-нів серед мужів, «сповнених Святого

Духа та мудрістю». Перший мученик Степан був одним із цих дяконів, і перед стратою він проголосив і повідь із глибоким розумінням Писання та історії.

Наш поділ роботи та служіння на духовні й не духовні – це, скоріше, наслідок радянського поділу на інтелекцію і робітничий клас.

Сьогодні в церквах дуже багато гарних ідей, мрій, відкриттів, вчення. Та часто вони не знаходять свого втілення і реалізації, бо люди сучасних ремесел повірили, що їхня праця – бездуховна.

Я б дуже хотіла, щоб дизайнери, програмісти, редактори, будівельники, архітектори, менеджери, відеографи, звукорежисери усвідомили, що їх особлива мудрість у відчутті краси, простору, звуку, слова і володіння інструментами і технікою дуже потрібна Богові у Його місії.

Гарні ідеї і навіть Божі відкриття можуть перетворитися на поверхневі гасла, якщо хтось не зробить вибір посвячення, щоб послужити Богові працею рук. Я б дуже хотіла бачити, як служителі, теоретично та практично орієнтовані, підкреслюють цінність праці іншого і розуміють обмеженість лише свого дару.

Лише в такій співпраці можливо створювати щось справжнє і прекрасне за змістом і за формою.

Ольга Кондюк.

СМАРТФОН І ДУША

Смартфони кардинально змінили людське життя і, на превеликий жаль, разом із колосальними можливостями принесли величезні проблеми.

Тому дуже важливо займати чітку біблійну позицію й правильно оцінювати будь-яке явище, а надто таке, яке радикально змінює спосіб нашого життя.

Створивши людину за Своїми образом і подобою, Бог застав у неї здатність до творчого процесу. Тобто людина може творити. У неї є розум, яким вона може пізнавати весь світ і закони, за якими він функціонує. Вона може взяти те, що Бог уже створив, і продовжити цей процес творчості. Це й було первинним Божим задумом – Бог передав землю з її ресурсами й прекрасними законами, об'єднавши в чітку систему, людям.

У Книзі Буття читаємо: «І взяв Господь Бог людину, і в еденському раї вмістив був її, щоб порала його та його доглядала» (Бут. 2:15). Мова не тільки про землеробство, а й про використання ресурсів землі. З часом люди навчилися обробляти шкіру, виплавити метал, виготовляти скло. Усе, чим ми нині користуємося: стільці, на яких сидимо, машини, на яких їздимо, одяг, який носимо, – це результат творчості, того потенціалу, який Бог застав у людину.

На жаль, початковий Божий дизайн зруйнувало гріхопадіння. І замість того, щоб творчо співпрацювати з Богом, люди почали використовувати свій творчий потенціал для самоствердження й протиставлення Богові.

Відтоді розвиток цивілізації йде нога в ногу з розвитком гріха. «І Каїн пізнав свою жінку, і стала вона вагітна, і вродила Еноха. І збудував він місто...» (Бут. 4:17). Ось перший крок у розвитку цивілізації – люди почали будувати. А щоб будувати, треба навчитися робити цеглу, дошки, розуміти, як їх з'єднати між собою. Так виникли перші технології.

«... І назвав ім'я тому містові, як ім'я свого сина: Енох. І народився в Еноха Ірад, а Ірад породив Мехуяїла, а Мехуяїл породив Метушайла, а Метушайл породив Ламеха. І взяв собі Ламех дві жінки...» (Бут. 4:17-19).

Зверніть увагу: усе більше й більше люди вважають, що можуть порушувати Божі постанови.

«А ймення брата його Ювал, він був батьком усім, хто держить у руках гусли й сопілку» (Бут. 4:21). З'являються музичні інструменти і мистецтво.

«А Цілла також породила Тувалкаїна, що кував всіляку мідь та залізо» (Бут. 4:22) – вже є фахівці з обробки металу, добутого з надр землі.

«І промовив Ламех до жінок своїх: Адо й Цілло, послухайте ви мого голосу, жони Ламехові, почуйте ви слова мого! Бо якби я мужа забив за уразу свою, а дитину за рану свою, і як буде усесмеро пімщений Каїн, то Ламех у сімдесятеро й смеро!» (Бут. 4:23-24). В оригіналі це пісенька, яку Ламех співає своїм жінкам, вихваляючись вбивством. Якщо раніше Каїн після вбивства Авеля був у депресії, у страху, бо боявся помсти, то Ламех чваниться. Люди усе більше декларують свою незалежність від Бога. Тобто розвиток

дає людині додаткові підстави для самоствердження. Тому технології відіграли значну роль у поширенні зла в допотопному світі. Боже Слово так описує той час: «І бачив Господь, що велике розбещення людини на землі, і весь нахил думки серця її тільки зло повсякденно» (Бут. 6:5). Була досягнена критична точка, і Богові довелося знищити все людство, окрім родини Ноя.

Сумно, але після потопу усе повторилося. «І сказали вони один одному: «Ану, наробимо цегли, і добре її випалімо!». І сталася цегла для них замість каменя, а смола земляна була їм за вапно. І сказали вони: «Тож місто збудуємо собі, та башту, а вершина її аж до неба. І вчинімо для себе ймення...» (Бут. 11:3-4).

Так відбувається завжди. Розвиток мистецтва і технологій покращує життя, але людська гріховність неминуче використовує всі технології для злих цілей: самоствердження, протиставлення Богові, посилення своїх гріховних бажань і дій.

Величезні перспективи і – величезні проблеми

Смартфон відкрив перед людством величезні перспективи. Можливість миттєвого з'єднання з мільйонами людей у будь-якій точці світу вражає! Водночас соціологи, лікарі, психологи, політики, філософи, представники релігійних організацій один за одним стверджують, що користування смартфонами спричинило великі проблеми.

Одна з них – люди стали самотніші. Можливість спілкуватися зросла в мільйони разів, а от внутрішній стан людини погіршився, різко збільшилася кількість депресій, психічних розладів, поширилася порнографія і пов'язані з нею різні форми морального розбещення. Маючи моментальний доступ до найрізноманітніших розваг, люди не стали щасливішими. Навпаки, нині вони почуваються нещасними як ніколи раніше.

Які ж чому ці бездушні технології впливають на духовний світ? Який зв'язок між цими двома сферами життя?

Смартфон, по суті, діє як підсилювач. Він нічого нового не додає, а лише підсилює дію того, чим наповнене серце. Уявіть собі підлітка, серце якого заповнила хіть. Що він міг зробити кілька десятків років тому? Помріяти, пофантазувати. А зараз йому достатньо кілька разів клікнути, і він легко потрапляє у світ розпусти, насилля і сексуальних збочень. І це згубно діє на його нестійку психіку. Зауважте, нового гріха смартфон не приносить, але посилює гріх у багато-багато разів.

Або інша ситуація. Дитині нудно, вона не знає, чим зайнятися. Десяток років тому мама могла сказати: «Ну, книжку почитай, по господарству щось допоможи, із ідеєю побалакай». А нині інтернет запропонує тисячі розваг, які заповнять час і увагу дитини, та так, що не відірвеш. Однак здебільшого ці розваги руйнують, а не збудовують особистість.

Правдивий орієнтир

«Яка ж користь людині, що здобуде весь світ, але душу свою занапасть?» (Мт. 16:26). У чому ж цінність душі?

Ісус Христос, фактично, протиставив дві речі й сказав, що весь світ не вартий людської душі. Душа – це наша сутність (Бут. 2:7). Усі інші речі – поза нами, а душа – це те, ким ми є. Це центр нашого світосприйняття. Душа може сумувати (Пс. 41:6), надіятися (Пс. 32:20), радіти (Пс. 34:9), відчувати гіркоту (Йов. 10:1), тужити (Мр. 14:33-34).

Добробут нашої душі повністю залежить від Бога. Із часів гріхопадіння диявол намагається обманути людину, що «плід» (будь-що, окрім Бога) може принести їй задоволення. Насправді ж «ми в Нім живемо, і рухаємось, і існуємо» (Дії 17:28). Тобто якщо ваша душа не пов'язана або мало пов'язана з Богом, ви ніколи не зможете мати повноцінного життя. Якщо ви не проводите достатньо часу з Господом, якщо ви не навчилися радіти Ісусом Христом, утішатися Ним, довірятися Йому, жодні заміники не допоможуть, а тільки зроблять вас ще більше нещасними. Тому

що душа може знайти задоволення лише в Богові. Тут ми маємо справу зі ще одним аспектом духовної реальності – діяволом (1 Петр. 5:8-9), який знає, що в кожній людині є тілесні бажання, і старається показати їй те, що ці бажання збуджують. І що сильніше це збудження, то важче протистояти. І сьогодні смартфон приносить людині просто в кімнату, де вона перебуває, такий рівень збудження, якому дуже важко протистояти.

Але ми знаємо задуми диявола (2 Кор. 2:11) і повинні пильнувати (Кол. 2:8-10). Завдання диявола – відвернути нас від Христа. Він показує щось яскраве, привабливе й через це апелює до наших тілесних бажань, сподіваючись збудити їх настільки, щоб вони взяли під контроль наше життя, причому для кожного це щось своє. Для когось це сексуальні бажання, для когось – стрічка новин...

Смартфон краде увагу

Провідні компанії витрачають величезні кошти на те, щоб захопити й утримати нашу увагу і продати свій товар. Але в духовному розумінні наша увага набагато дорожча, тому що все духовне життя базується на тому, наскільки ми маємо здатність концентруватися на Богові.

Сучасним християнам важко сконцентруватися на читанні Біблії, слуханні проповідей тощо. Що більше люди прив'язані до телефонів, то більше вони схильні до депресії й тривоги, менше спроможні концентруватися на роботі й спокійно спати вночі. Ось звідки психічні розлади. Ось чому люди нещасні. Це логічно.

Душа живиться спілкуванням із Богом. Тому вона потихеньку всихає, сили духовні тануть. Навіть якщо йдеться про корисну інформацію, надто багато інформації шкідливо для мозку, для психіки.

У середньому люди перевіряють свій телефон 80 разів на день, молодь – до 300 разів. Це крадена увага. Приблизно 400 років тому Блез Паскаль писав: «Я виявив, що всі нещастя людей походять від одного фактора – вони не можуть перебувати в тиші... Тому люди так люблять гамір і суєту, вони зовсім не розуміють насолоди усамітнення».

Через смартфон іде нескінченний потік інформації, який може відволікти від тяжких роздумів, від самих себе, від необхідності працювати душею й найсумніше – від пізнання Бога.

Пригадаймо першу заповідь: «Люби Господа Бога свого всім серцем своїм, і всією душею своєю, і всією своєю думкою» (Мт. 22:37). Здається, вона написана спеціально для XXI століття. Коли ви спілкуєтеся з Богом, Він хоче, щоб увесь ваш розум був задіяний. До речі, так само, коли ми спілкуємося із рідними та друзями.

Смартфон краде час

«Отож, уважайте, щоб поводитися обережно, не як немудрі, але як мудрі, використовуючи час, – дні-бо лукаві!» (Еф. 5:15-16). Час – надзвичайно цінний ресурс. У середньому люди використовують на мобільний інтернет понад чотири години! Не дивно, що в них катастрофічно не вистачає часу ні на сім'ю, ні на домашню роботу, ні на спортзал! До того ж, обіцяючи багато, смартфон зазвичай або нічого не дає, або шкодить.

Смартфон спрощує доступ до безпеки

Узявши в руки цю річ, ми дістаємо легкий доступ до багатьох спокую. Уривок із Пр. 7:7-11 застерігає юнака від блудниці, бо це смертельна пастка для нього. Сьогодні не потрібно нікуди йти, усе саме прийде до тебе в спальню.

Смартфон словить духове зростання

Духовне зростання вимагає дисципліни й концентрації. «... Вправляйся в благочесті» (1 Тим. 4:7). Дисципліна – це завжди важко, від неї втомлюєшся. Вдумливе читання Біблії дається непросто, а в

смартфоні все легко. Люди й без технологій страждали від невміння концентрувати свою свідомість на Богові, а технології роблять це завдання надскладним.

Смартфон ускладнює спілкування

Коли постійно приходять повідомлення, важко зосередитися на звичайній розмові з людьми, серед яких ти перебуваєш. Тому нинішнє молоде покоління дуже асоціальне. Маючи величезну кількість соціальних віртуальних зв'язків, молодь не вміє елементарно спілкуватися.

«Не забувайте ж і про добродетель та спільність, бо жертви такі вгодні Богові» (Євр. 13:16). Для того, щоб мати спілкування з кимось, потрібно пожертвувати своєю увагою, своїм серцем, своїм слухом, своїми очима.

Як уникнути небезпеки?

Відповідь містять слова Ісуса Христа: «Коли хоче хто йти вслід за Мною, – хай зречеться самого себе, і хай візьме свого хреста, та й іде вслід за Мною. Бо хто хоче спасти свою душу, той погубить її, хто ж за Мене свою душу погубить, той знайде її» (Мт. 16:24).

Ісус знав, що Його учням доведеться вирішувати різні проблеми, тому потурбувався, щоб настановити їх. Проблема смартфонів – це проблема духовної сфери.

Віддайте Христові абсолютну перевагу.

Чому ми потрапляємо в якусь спокусу? Тому що в якийсь момент у якійсь точці ми побачили щось важливіше, ніж Ісус Христос. Християнство вимагає цілковитої посвяти. Сучасні технології лише викривають

те, що є в серці. Бажання жити для себе веде в глибину гріховних пожадливістей. Перемога в цій ситуації можлива лише в разі принципової відмови від себе.

Присвячуйте Христові свій час і свою увагу.

Щоденно шукайте волі Божої. Читайте Слово, говоріть з Ним і про Нього, звеличуйте Його діла, поклоняйтеся Йому. Зробіть це пріоритетом свого життя.

Навчіться насолоджуватися Христом і спілкуванням із Ним.

«Бо Царство Боже не пожива й питво, але праведність, і мир, і радість у Дусі Святім» (Рим. 14:17). Цьому немає альтернативи. Якщо немає Царства Божого в серці, ви обов'язково станете жертвою якогось виру або будете віднесені якимось вітром. Шторм посилюється!

Використовуйте смартфон ради Христа.

«І все, що тільки робите словом чи ділом, – усе робіть у Ім'я Господа Ісуса, дякуючи через Нього Богові й Отцеві» (Кол. 3:17). Або смартфон буде служити Христові, або він не потрібний, бо стане джерелом великої небезпеки.

Поради батькам

Не дозволяйте підліткам користуватися смартфоном раніше, ніж це стане вкрай необхідно.

Визначте час, коли підліток може користуватися комп'ютером, відеоіграми тощо.

Установіть програму, яка дозволить бачити всю комунікацію підлітка.

Послабьте контроль у процесі становлення зрілості підлітка.

Докладайте свідомих зусиль у вихованні особистості. Постійно й ревно моліться про серце підлітка.

ТОТАЛЬНЕ СТЕЖЕННЯ: ЯК ПІД ГАСЛОМ БОРОТЬБИ З КІБЕРЗЛОЧИННІСТЮ СИЛОВИКИ МОЖУТЬ ОТРИМАТИ ДОСТУП ДО ІНФОРМАЦІЇ У ВАШИХ СМАРТФОНАХ

Парламент зареєстрував законопроект №4004 «Про внесення змін до Кримінального процесуального кодексу України щодо підвищення ефективності боротьби з кіберзлочинністю та використання електронних доказів». Депутати пропонують узаконити використання електронних доказів і зобов'язати провайдерів розкривати дані про діяльність користувача в Інтернеті, повідомляє LB.ua.

Законопроект зареєстрований 1 вересня 2020 року. Основний автор документу – голова «правоохоронного» комітету і член фракції «Слуга народу» Денис Монастирський.

Депутати запропонували внести зміни

до Кримінального кодексу та закону про телекомунікації в частині «удосконалення процедури проведення негласних слідчих (розшукових) дій у кримінальних провадженнях кіберзлочинів», послити взаємодію правоохоронних органів і операторів

телекомунікації під час проведення слідчих дій і надати органам «тимчасовий доступ до інформації, речей і документів».

Ще в законопроекті рекомендовано самим провайдерам встановлювати за власні кошти та у своїх мережах технічні засоби для доступу силовиків до інформації про зв'язок, абонента, до передачі Інтернет-послуг, їх тривалості та змісту. Додатково нардепи хочуть зобов'язати операторів сприяти проведенню оперативно-розшукових заходів і не розголошувати відомостей про їх проведення.

Головне, що в разі прийняття закону перелік процесуальних джерел доказів

буде доповнений саме електронними. І їх зможуть використати як доказ факту чи обставин, що встановлюються під час кримінального провадження. До таких доказів будуть належати текстові документи, графічні зображення, плани, фотографії, відео- та звукозаписи тощо. А також віртуальні активи, сайти, текстові, графічні, голосові повідомлення, метадані та бази даних. Передбачено навіть створення спеціальної конфікації віртуальних активів, які були предметом кримінального злочину чи іншого «суспільно небезпечного діяння». Тому що, за оцінками авторів законопроекту,

відмивання злочинних доходів здійснюється «через не врегульованість законом віртуальних ринків».

Монастирський запевняв, що законопроект не буде виноситися у сесійну залу, «поки не пройде всі підготовчі стадії розгляду, у тому числі винесення на громадське обговорення. Проте вже 15 вересня Рада проголосувала про внесення законопроекту до порядку денного сесії».

Денис Монастирський вважає, що його ініціатива жодним чином не суперечить нормам Конституції про базові права та свободи.

Євген Коновальчук.

СТРАХ ГОСПОДНІЙ: ПРИКЛАД ІСУСА

Розрізняють різні види страху. Наприклад, природний страх – страх, викликаний «американськими гірками», або страх перед громом і блискавкою. Усі ми відчуваємо цей вид страху.

Буває демонічний страх: неприродний, безпричинний, нав'язливий, поневолюючий. Ключове слово тут – «мука».

Приклади такого страху – клаустрофобія або безпричинний страх перед деякими тваринами. Видів його дуже багато.

Буває релігійний страх, коли людина не мотивована справжньою любов'ю Божою. Серця людей, сповнених цим страхом, далекі від Господа.

А буває страх перед людиною, коли вона стає більшою за Бога. І там, де потрібно вибрати між Божою думкою і людською, людина обере людську думку. Цей страх веде до непослуху Богові.

Страх же Господній ніколи не приведе до непослуху Богові.

Страх Господній проявлявся в житті Самого Ісуса і повинен проявлятися і в нашому житті.

Щоб зрозуміти, як саме він має проявлятися, звернімося до пророчого опису Месії у Книзі пророка Ісаї 11:1-3 – «І вийде Пагінчик із пня Єссеєвого, і Галузка дасть плід із коріння його. І спочине на Нім Дух Господній, дух мудрости й розуму, дух поради й лицарства, дух пізнання та страху Господнього. Його уподобання в страху Господньому» (букв. «насолада»).

А тепер порівняймо цей текст з уривком з книги Об'явлення 5:6, де Іван пише: «І я глянув, і ось серед престолу й чотирьох тварин і серед старців стоїть Агнець, як заколений, що має сім рогів і сім очей, а це сім Божих духів, посланих на всю землю». (В іншому перекладі сказано: «... це семигранний Дух Господній»).

Сім проявів Духа Божого

Отже, Дух Божий має сім основних проявів, і вони згадані в пророцві про Месію, яке виконалося в Ісусі.

Дух Господній – це Дух, Який говорить від першої Особи, як Бог. Інші шість форм перераховано попарно. Перша пара: Дух мудрости й розуму. Друга: Дух поради й лицарства. Третя: Дух пізнання і страху Господнього.

Як небезпечно мати знання без страху Господнього. Скільки людей зруйнувало знання, яке не було збалансовано страхом Господнім...

Це пророцтво Ісаї особливим чином сфокусоване на останньому аспекті.

Після перерахування семи проявів Духа пророк пише: «Його уподобання в страху Господньому» – «Його насолада в страху Господньому».

Ісус мав страх Божий

Як же це виконалося в житті Ісуса Христа? От що говориться про земні дні Ісуса і про Його земне служіння в Посланні до євреїв 5:7: «Він за днів тіла Свого з голосінням великим та слізьми приніс був благання й молитви до Того, хто від смерті Його міг спасти, і був вислуханий за побожність Свою» (букв. «за Свій страх»).

Що давало Ісусу постійний доступ до Отця? Чому Його молитви були завжди почуті? Завдяки страху Божому. Інший переклад каже: «... через Його трепетну покору». Це і є те, про що ми говоримо – трепетне підпорядкування волі Божій.

Найяскравіше це проявилось в Гетсиманії: «І, трохи далі пройшовши, упав Він долиць, та молився й благав: Отче Мій, коли можна, нехай обмине ця чаша Мене... Та проте, не як Я хочу, а як Ти...» (Матвія 26:39). І далі читаємо: «Відійшовши ще вдруге, Він молився й благав: Отче Мій, як ця чаша не може минути Мене, щоб не пити її, нехай станеться воля Твоя» (Матвія 26:42).

Ось що таке страх Господній. Ми ніколи не ставимо своєї волі понад волю Божу. Ми нічого не ставимо в житті на один рівень з Богом. Богові надається верховне, виняткове місце. Це певна позиція серця, яка завжди проявлялася

в житті Ісуса. І цього Бог шукає в чоловіках і жінках, яких Він хоче особливим чином благословити і зміцнити.

Якщо Ісусові потрібен був страх Божий, то як же потребуємо його ми.

Запорука благословення Церкви

Бог чекає як поваги, так і страху від Своїх людей. Бог каже Своему народу в Книзі пророка Малахії 1:6: «Шанує син батька, а раб свого пана; та якщо Я вам батько, де пошана Моя? А якщо Я вам пан, де страх передо Мною?».

Отже, є вид страху, якого Бог чекає від Свого народу. І якщо ми не виявимо Йому цей страх, то наше ставлення до Нього буде неповноцінним.

Коли Божа прихильність і благословення перебували на ранній Церкві, то ось як це описано в Діях святих апостолів 9:31: «А Церква по всій Юдеї, і Галілеї, і Самарії мала мир, будуючись і ходячи в страхі Господньому, і сповнялася втіхою Духа Святого».

Саме це поєднання: страх Господній і втіха від Святого Духа будувало Церкву. На жаль, ми дуже легко стаємо однобокими. Якщо ми отримали благословення Святого Духа, пізнали новий рівень свободи, радощів і сили, але не поєднали їх зі страхом Господнім, ми стаємо однобокими. І в нашому духовному житті бракує реальної святості, благоговіння і глибини. Тож приймімо рішення ходити в страху Господньому і в потісі Святого Духа.

Найбільша мотивація

Страх Господній потрібен для правильного мотивування в ставленні один до одного. Апостол Павло пише християнам Ефесу про те, що означає бути сповненим Святим Духом. І потім каже, що це має проявитися в наших взаєминах: «... корячись один одному у Христовім страху» (Ефесян 5:21).

Чому ж ми повинні боятися? Ось одна надзвичайно важлива причина для нас як вірних: «І коли ви Отцем звете Того, Хто кожного, не зважаючи на особу, судить за вчинок, то в страху провадьте час вашого тимчасового замешкання. І знайте, що не тлінним сріблом або золотом відкуплені ви були від марного вашого життя, що передане вам від батьків, але дорожінною кров'ю Христа, як непорочного й чистого Ягняти» (1 Петра 1:17-19).

Найбільша мотивація для постійного життя в страху Господньому – розуміння, що Бог заплатив за наше спасіння.

Тому й написано: «Служіть Господеві зо страхом і радійте з тремтінням!» (Псалом 2:11).

Одне поєднується з іншим. Одне не має бути без іншого. Це радість із трепетом, тремтінням. Приймаючи Божі благословення, ми потребуємо страху Господнього, який триматиме нас у духовному балансі.

Дерек Принс.

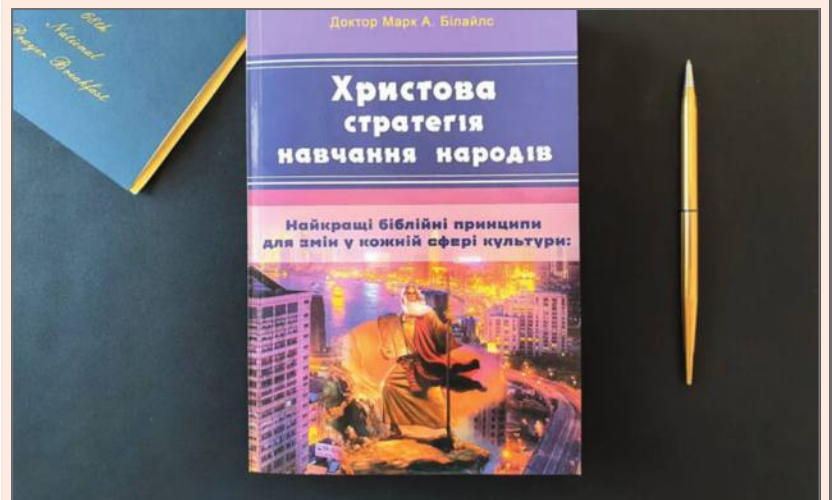
АМЕРИКАНСЬКИЙ БЕСТСЕЛЕР

«ХРИСТОВА СТРАТЕГІЯ НАВЧАННЯ

НАРОДІВ» ПЕРЕКЛАЛИ УКРАЇНСЬКОЮ

В Україні переклали та видали книгу «Христова стратегія навчання народів», яка є справжнім скарбом для лідерів різних сфер. Вона навчає, як через біблійні принципи досягти змін у різних сферах життя держави – таких, як державне управління, політика, місцеве самоврядування, бізнес, освіта, мистецтво/медіа, родина, медицина тощо.

Автор – доктор філософії, відомий в багатьох країнах спікер та досвідчений управлінець Марк А. Білайлс.

Багато років поспіль Марк Білайлс навчав відомих лідерів-християн у різних країнах світу. Як президент організації «Глобальна мережа трансформації», Білайлс є також популярним оратором та тренером з питань лідерства та управління.

Він відвідав понад 60 країн та виступав перед парламентарями і лідерами найвищих національних рівнів на теми віри та свободи. Нині він постійно працює з командами лідерів із трансформації суспільства в більш ніж 40 країнах світу.

Білайлс – пастор з понад 35-річним стажем, у 1981 р. він заснував церкву у Шарлотсвіллі, штат Вірджинія. У нього з дружиною Ненсі троє дітей та п'ятеро внуків.

На власному досвіді Марк А. Білайлс підтверджує ефективність стратегії, описаної у книзі «Христова стратегія навчання народів», яку на прохання багатьох українських лідерів переклали та видали в Україні.

Книга містить глибокий аналіз історії Церкви, приклади і найкращі практичні стратегії роботи в суспільстві. Вона насичена місцями з Біблії, що стосуються всіх порушених тем. Це не просто книга, це настільний підручник з практичної стратегією роботи у всіх сферах суспільства.

Книга отримала безліч відгуків як серед пасторів, так і серед державних діячів і стане дуже корисною для всіх, хто прагне виконати слова Ісуса: «Ви – світло для світу!».

«Я БУВ ГРУБИМ І ДРАТІВЛИВИМ...» – ПАСТОР АМЕРИКАНСЬКОЇ ЦЕРКВИ ПІШОВ У ВІДСТАВКУ ЧЕРЕЗ ГРІХ ГОРДИНИ

Тодд Вагнер, старший пастор і співзасновник мегацеркви Watermark Community Church в Далласі, штат Техас, після 20 років служіння оголосив, що тимчасово йде через гріх гордості.

Служитель громади, яку відвідують близько 11 000 чоловік, зазначив, що християнам не варто недооцінювати, ігнорувати або заохочувати гріх. Пастор попросив вибачення у всіх присутніх і відзначив, що бере перерву, щоб отримати зміцнення і відновлення від Бога.

«Це не оплачувана відпустка. Це тимчасовий відпочинок від навчання, керівництва та всього іншого, щоб Господь зміцнив

і відновив мене і щоб привів до ще більшого покаяння», – пояснив пастор.

За його словами, він дійшов до того моменту в служінні, коли перестав прислухатися до команди керівників і не міг керувати «зі звичайною делікатністю у відносинах з найближчими друзями».

«Я був грубим, дратівливим, недооцінював людей, виявляв нетерплячість і, що ще гірше, я не чув їх, коли вони запитували, чи все в мене гаразд».

Пастор зазначив, що цього було достатньо, щоб залишити служіння. І сказав, що, незважаючи на боротьбу з гордістю, його стосунки з родиною залишаються міцними. Він пояснив, що кілька нинішніх і колишніх старійшин, які служили з ним, будуть допомагати на його шляху відновлення.

baznica.info.

ФРАНСІС ЧАН РОЗПОВІВ, ЯК ПАНДЕМІЯ ВПЛИВАЄ НА ХРИСТІЯН

Пастор, проповідник, протестантський письменник, вчитель Франсіс Чан на Q-сесії розповів про те, як пандемія вплинула на християн.

За його словами, цей час виявив слабкі сторони в церковній культурі. Проте криза не повинна викликати «згасання», а навпаки, має допомагати розвивати поглиблені стосунки з Богом. Про це повідомляє bog.news.

Чан поділився своїми міркуваннями щодо теперішньої ситуації у світі: «Мені подобається цей період. Це схоже на те, ніби ви тренуєтесь,

тренуєтесь, тренуєтесь для чогось. І ось воно! Чи готові ми?»

Я дивлюся на це як на час, коли ізраїльтяни були в пустелі. Є такі, які

кажуть: «Хочемо в Єгипет». І мені їм завжди кортить відповісти: «Ви щось втрачаєте. Попереду – вогненний стовп. Ніколи в історії такого, як нині, не відбувалося. І це ніколи не повториться».

Чан пояснив, що поки йдуть дебати про свободу віросповідання і про відвідування церкви, як це було до пандемії, варто подумати, що би ми робили, якби церкви переслідували, як, скажімо, у Китаї.

Проповідник впевнений, що Бог дав Церкві можливість під час пандемії рости і стати ще ближчою з Ним.

№ 9 (192) Виходить щомісяця вересень 2020 р.

Адреса редакції: 76002, м. Івано-Франківськ, вул. Мочульського, 1; тел./факс (0342) 50-10-19, факс 50-10-21 E-mail: dobry.samar@gmail.com

Шеф-редактор — Олег Карпюк; літературний редактор — Людмила Бендус; технічний редактор — Тарас Пришляк; оператор комп'ютерного набору — Вікторія Галюк.

Газета віддрукована у видавництві «А-Прінт», м. Тернопіль Обсяг — 1,86 умовного друкованого аркуша. Тираж — 15000 примірників. Замовлення № 923.